76STE JAARGANG No. 100178 MAANDAG 27 JULI 1959

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus Drukkerij, Willemstad, Curaçao Kantoor: Conscientiesteeg: 27 - 29 ● Hoofdredacteur F. Verhorst, tel. 23138 ● Telefoon: Redactie: 23858 Advertentie: 23550 Abonnementen en Bezorging: 24399

HONDERDJARIG WANBEGRIP

Hier op de Nederlandse Antillen mag wel eens klagen over de hitte, men zal dat niet meer doen indien een verblijf aan bepaalde delen van Afrika's goudkust noopt tot kennismaking van het klimaat aldaar; wil men zich goed blijven voelen en niet een al te slordige indruk maken tegenover de gastheren, dan is het noodzakelijk om de paar uren van kleding te verwisselen. Dit deel van de wereld werd nog niet zo lang geleden het graf der blanken genoemd. Het was even zeer het graf van andersgekleurden maar daaraan werd minder aandacht geschonken omdat deze categorie in veel ruimere mate aanwezig was dan de blanken. Aan de grote sterfte kwam voor beide partijen een einde door het vestigen van apotheken en verder doordat op het gebied van de volksgezondheid een en ander werd gedaan. Hierdoor verkeerde de haat tegenover de blanken in dankbaarheid — maar dat was lang niet overal het geval.

Afrika is een werelddeel van uitersten. Op sommige plaatsen heerst een verschrikkelijke hitte, elders bevat de bodem rijke mineralen, is volop rubber en cacao, kunnen velerlei vruchten worden geoogst en de fraaiste bloemen van de wereld worden geplukt. In andere delen heerst de grootste armoede door de uitgestrekte woestijnen, die nu misschien nog een weldaad aan de mensheid schenken door de aanwezigheid van enorme hoeveelheden olie.

Er zijn hier en daar in het westelijk deel van Afrika prachtige wegen, waarlangs grote wolkenkrabbers worden opgetrokken — soms op geen kilometer afstand van oerwoud, waar gevaar en ellende heersen.

Tegen deze achtergrond moet de evolutie in West-Afrika worden gezien. Ongeveer honderd jaar geleden kwamen daar de eerste Europeanen; sommige idealisten onder hen wilden proberen een einde aan de slavernij te brengen, anderen waren erop uit de bodemschatten te exploiteren en de beste delen te „bevorderen" tot kolonie van hun vaderland. Weer anderen kwamen naar dit hete deel van Afrika om er handel te drijven. Nadat al deze pioniers zich — om welke reden dan ook — hadden gevestigd, kwamen er de vertegenwoordigers van de missie, de artsen, de onderwijzers en lat er de ingenieurs en de technici.

In die periode werd een tactische blunder gemaakt op het stuk van de regering. De Europeanen wilden in die Afrikaanse uitgestrektheden de orde en de wetten van hun eigen land planten en de inlanders dwingen die orde blind te gehoorzamen. De betrekkelijk weinig leerkrachten van de eerste vijf en twintig jaren konden er uiteraard niet in slagen hun pupillen bij te brengen waarom zij aan de wetten van de kolonie hadden te gehoorzamen. Zij hadden daar te weinig tijd voor. Waar dan de fout school? Wel, de orde binnen de ogenschijnlijk ongeorganiseerde Afrikaanse gemeenschappen reikte veel verder dan de Europeanen meenden te mogen geloven.

Elke vrij bemerkte gemeenschap daar in West-Afrika had een democratisch bestuur, waarvan de leden hun eigen hoofdman kozen; alle hoofdmannen kozen hun opperhoofd, die zich volkomen van zijn hoge positie bewust moest zijn. En dat deed hij meestal ook: indien hij een ernstige fout had gemaakt, trad hij niet af (over moties van wantrouwen wilde men toen blijkbaar niet veel weten), maar hij liet een einde aan zijn leven maken, zodat dadelijk een opvolger kon worden gekozen. Het bestuur zat zeer degelijk in elkaar; de onderdanen gehoorzaamden onvoorwaardelijk aan de opdrachten van de hoofdmannen, die hun arbeid baseerden op ongeschreven wetten, welke misschien wel duizend jaar oud waren.

De Europeanen zouden er verstandig hebben aan gedaan in te stemmen met dit bestuurs-ritme der West-Afrikanen; zij zouden goede maatjes moeten trachten te worden met de verantwoordelijke leiders. Maar zij erkennen deze niet, wisten wellicht van hun bestaan niets af en namen hun eigen wetgeving mee, die niet paste in het Afrikaanse klimaat. Hier moet men een der oorzaken zien van de strijd om de vrijheid in vele delen van Afrika. In Europa en in Amerika mag men dan wel zeggen, dat de Afrikanen zich de weg willen banen tot nieuwe vormen met daarnaast een streven naar autonomie, feitelijk is het zo dat de autochtonen de klokken terug willen zetten. Zij willen terug tot de eigen democratie, die teruggaat tot de tijd die nog voor het stenen tijdvak ligt. Voor beide partijen is het zo jammer, dat de Europeanen dit niet eerder hebben begrepen.

Bij goodwill - bezoek aan Venezuela

Gouverneur van de Stad SUCRE belooft bespreking over Antilliaanse Dertig Procent

Een venezolaanse Goodwill-missie onder leiding van de Gouverneur van de staat Sucré, de heer Enrique Tejera Paris, brengt momenteel een bezoek aan Trinidad. Tijdens dit bezoek dat op uitnodiging van de regering van Trinidad plaats vindt, zijn enkele grieven van Trinidad ter sprake gebracht.

„NIET TEGEN TRINIDAD"

Onder andere is besproken de kwestie van de „Antilliaanse dertig procent" en van het in beslag nemen van boten van Trinidadse vissers, die bij moterpech afdrijven naar de territoriale wateren van de staat Sucre. Onder het regiem van dictator Perez Jimenez werden de boten in beslag genomen en de vissers opgesloten en beboet.

De gouverneur van Sucre, heeft thans toegezegd dat de boten teruggegeven zouden worden en dat het consulaat van Venezuela te Port-of-Spain aan de betrokken vissers tijdelijke vergunningen zal uitreiken voor verblijf in Venezuela teneinde hun in beslag genomen boten terug te halen.

Met betrekking tot de zogenaamde „Antilliaanse dertig procent" (een extra belasting van dertig procent geheven op goederen van de Antillen afkomstig of via deze eilanden in Venezuela ingevoerd) verklaarde gouverneur Tejera Paris dat dit voor Venezuela een kwestie is geweest van zelfverdediging.

Deze rechten waren niet gericht tegen Trinidad, doch toentertijd voornamelijk tegen Curacao, aldus de gouverneur volgens de „Trinidad Chronicle". „Op het ogenblik, worden onze fiscale wetten aan een grondige herziening onderworpen. Op het Ministerie van Financien werkt een groep van dertig deskundigen aan een algehele herziening van deze wetten die aan het Congres zullen worden voorgelegd."

Zodra deze werkzaamheden afgelopen zijn, zal de venzeolaanse regering open staan voor discussie en suggesties op het gebied der belastingen".

De gouverneur beloofde nogmaals al het mogelijke te zullen doen voor een betere regeling ten behoeve van de Trinidadse vissers.

Tijdens de bijeenkomst tussen de ministers van financiën van de zes landen der Europese Economische Unie, toonde bondskanselier dr Adenauer aan onze fotograaf, dat hij bij zulke moeilijke onderwerpen een bril nodig had Gelukkig wordt door het ledigen van het glas de financiële toestand steeds rooskleuriger, zodat Adenauer deze gelegenheid ook maar te baat nam.

Het bezoek van Herter aan Berlijn

Amerika komt verplichtingen na jegens Berlijnse bevolking

Straat genoemd haar Foster Dulles

De Amerikaanse minister van buitenlandse zaken Herter heeft zaterdag in West-Berlijn verklaard dat de V.S. nooit een overeenkomst zullen tekenen in Geneve die niet in overeenstemming is met de verplichtingen van de westelijke bondgenoten jegens de Berlijnse bevolking.

De burgemeester van West-Berlijn, Willy Brandt, zei dat het bezoek van Herter „een missie van vertrouwen" was. „De Berlijners weten zeer goed dat zij het aan hun westelijke bondgenoten danken dat zij kunnen leven in vrijheid". Hij zei dat de bondgenoten altijd op de bevolking van Berlijn kunnen rekenen. „Maar ik moet ook bekennen dat er enige ongerustheid, ongeduld en zelfs verontwaardiging bestaat".

Hij vroeg of „degenen die de Berlijnse crisis hadden veroorzaakt wisten, dat zij een verschrikkelijke risico liepen als zij de dingen te ver drijven. Wist het westen dat een snel besluit inzake Berlijn verreikende, rampzalige gevolgen zou kunnen hebben". Brandt zei dat de Duitse bevolking zich nooit tevreden zou stellen met de „onnatuurlijke verdeling".

Hij zei niet te geloven dat de Sovjet-Unie of Oost-Duitsland een nieuwe blokkade zouden beginnen omdat de hele wereld hen daarvoor zou laken.

Enkele honderden meters van de grens met Oost-Berlijn volgde later een kleine plechtigheid waarbij een straat de naam van John Foster Dulles kreeg. Een zuster van de overleden minister was daarbij aanwezig.

Herter zei dat de naamgeving voor de bevolking van Berlijn een huldeblijk is aan een van haar trouwste verdedigers. „Dulles gaf het duidelijkste bewijs van zijn moed toen hij, reeds ernstig ziek, naar Londen, Parijs en Bonn vloog om de vastberadenheid van het westen tegen de bedreiging jegens de stad te bevestigen".

Een menigte van ca. 20.000 mensen brak na de aankomst van Herter door de touwomzetting en het politiekordon en omringde de minister.

Na een bezoek van zes uur aan de stad vertrok Herter weer naar Geneve.

Er zullen, om in de stijl te blijven van de sfeer, die zaterdagavond heerste tijdens een diner onder de palmen van het Avila-hotel, maar weinig mensen in „de nieuwe tijd" van de Nederlandse Antillen zijn geweest, die zo uitbundig en langdurig zijn gehuldigd als de heer W. Meyer bij diens afscheid als eerste direkteur van het Peter Stuyvesant College. Zaterdagavond, tijdens dat stemmige diner, was de beurt aan de oud-leerlingen. Het menu was veelzijdig en biezonder smakelijk, maar nog veelzijdiger en smakelijker was het program van speeches, sketches, muziek en zang, dat de oud-leerlingen — bijna honderd in getal — hun oud-direkteur aan boden. Er bovendien waren er geschenken en de nodige plannen, vele goede herinneringen om te zetten in kronkrete steun aan het College, zoals bij voorbeeld het voornemen het College in 1965 een aula rijk te doen zijn. Onze foto toont met moment, waarop de heer Meyer een geschenk onder couvert krijgt aangeboden, gevat in het befaamde been van Stuyvesant.

Het bezoek van NIXON aan Moskou

Fel Amerikaans - Russisch debat in goed humeur gevoerd

Russen klagen over gebedsweek voor onvrije volken

Circa 50.000 Russen hebben zaterdag een bezoek gebracht aan de Amerikaanse tentoonstelling in Moskou. Het was de eerste dag dat de tentoonstelling voor het publiek geopend was.

In zijn uitzending voor het binnenland heeft radio-Moskou zaterdag een reeks vraaggesprekken uitgezonden met Russen die de Amerikaanse tentoonstelling in Moskou hadden bezocht. Een technicus had verklaard dat hij niets had gezien van enig belang, behalve dan auto's die „mooi, maar duur" bleken te zijn.

De drie grote Amerikaanse televisiemaatschappijen hebben zaterdagavond de film van het felle debat van vrijdag tussen de Amerikaanse vice-president, Nixon, en de Russische minister.president, Chroesjtsjef, te Moskou uitgezonden.

Kijkers hadden de indruk dat beide staatslieden tijdens het debat hun goed humeur hadden bewaard.

De uitzending van de film is opgehouden op verzoek van de Amerikaanse ambassade te Moskou. Nixon en Chroesjtsjef hadden namelijk afgesproken dat de Amerikaanse televisie de film niet zou vertonen zolang er geen exemplaar van beschikbaar was voor de Russische televisie. De uitzending diende gelijktijdig te geschieden.

De leiders van de televisie in de Verenigde Staten protesteerden tegen het verzoek van de Amerikaanse ambassade te Moskou.

Later kwam men tot de afspraak dat de Amerikaanse televisie de film zaterdagavond zou uitzenden.

Het Amerikaanse ministerie van buitenlandse zaken heeft de televisiemaatschappijen geen toestemming verleend de film te vertonen.

De maatschappijen besloten de film toch te gebruiken omdat radiozenders de geluidsband van de film al hadden uitgezonden en de dagbladen reeds lange verslagen over het debat hadden gegeven, sommige zelfs de letterlijke tekst ervan.

Het hoofd van de Amerikaanse voorlichtingsdienst, Allen, heeft te Moskou bevestigd, dat Nixon en Chroesjtsjef hadden afgesproken dat de film tegelijkertijd in de Verenigde Staten en Rusland uitgezonden zou worden. Allen, die Nixon vergezelt op diens reis door de Sovjet-Unie, had gezegd te vrezen dat de Russen de uitzending van de film zullen verbieden als de Amerikanen zich niet aan de afspraak zouden houden.

Nixon bezocht zaterdag de Russische permanente tentoonstelling op het gebied van de nationale economie.

Enkele Russische burgers hielden hem staande en vroegen hem over de vrede van Berlijn en klaagden over de Amerikaanse gebedsweek voor onvrije volken.

Nixon luisterde geduldig en herhaalde dat er twee nodig zijn om een overeenkomst te sluiten en dat er een meer uitgebreide uitwisseling van ideeën moet komen.

Na een van de vragen zei Nixon tot de minister van landbouw: „Ik ben blij te merken dat er bij u vrijheid van spreken is".

Nixon die in een open auto over het terrein reed, hield bij verschillende paviljoens stil en wuifde naar de menigte en riep in het Russisch „Vrede en vriendschap". Dit ontlokte applaus.

Dappere jongens redden man

Zondagmiddag probeerde een man, drie en dertig jaar oud, aan de Knipbaai voor het eerst te zwemmen met een snorkelapparaat. Dit is kennelijk niet goed gelukt, want hij is bijna verdronken. Op het laatste moment is hij door twee kleine jongens uit het water gehaald en aan wal gebracht. Daar is kunstmatige ademhaling toegepast. De inmiddels gearriveerde patrouille van de Mobiele Brigade schakelde direct het zuurstofapparaat in, waardoor de levensgeesten weer konden worden opgewekt.

Venezuela wenst diplomatieke betrekkingen met Rusland en rood China

Het Venezolaanse parlement heeft de regering zaterdag aanbevolen diplomatieke en handelsbetrekkingen aan te knopen met Rusland en communistisch China.

De Conferentie te GENEVE

PRAVDA bekritiseert Westelijke voorstellen

Op de ministerconferentie in Geneve is de Britse minister Lloyd vandaag aan de lunch de gastheer van Gromiko, waarbij alleen adviseurs van de twee staatslieden tegenwoordig zullen zijn.

Daarna zal de Britse minister van gedachten wisselen met zijn drie westelijke collega's — De Amerikaan Herter, de Fransman Couve de Murville en de Westduitser Von Brentano.

Diplomatieke waarnemers zijn van oordeel dat de taak van minister Lloyd niet eenvoudiger is geworden door de critiek, die het Russische partijorgaan „Prawda" zondag op het westelijke standpunt ten aanzien van Berlijn en het Duitse vraagstuk heeft geoefend. Het blad achtte het zeker dat het Westen een poging doet om tot een akkoord te komen.

De Italiaanse minister van buitenlandse zaken Pella komt maandag, uit Brussel, waar hij de vergadering van de ministerraad van de E.E.G. heeft bijgewoond, te Geneve aan, waar hij overleg zal plegen met zijn westerse ambtgenoten.

De ministeriële beraadslagingen van vandaag te Geneve zijn gisteravond tijdens het overleg tussen de Britse en Amerikaanse delegatieleiders voorbereid. De moeilijkheid is, dat de westelijke delegaties het onderling eens moeten worden over de minimum voorwaarden voor een topconferentie en daarna de Russen bewegen daarmee in te stemmen.

Men is het erover eens geen enkele formule te zullen aanvaarden, die de toekomst van West-Berlijn in het **ongewisse brengt, maar het schijnt, dat de Engelse delegatie, die het met alle macht op een ontmoeting van de regeringsleiders wil aansturen, genoegen wil nemen met minder vast omlijnde waarborgen dan door de Amerikanen, de Westduitsers en de Fransen wordt geëist. Het gesprek van gisteravond tussen Herter en Lloyd zou er volgens aanwijzingen uit Amerikaanse bron niet in zijn geslaagd deze meningsverschillen geheel uit de weg te ruimen.** Maar volgens de Engelsen, wier opvatting op dit punt door de Fransen wordt gedeeld, zijn deze meningsverschillen van ondergeschikt belang.

In communistische kringen acht men het onwaarschijnlijk, dat Gromyko zal instemmen met de minimum formule van Lloyd en men meent in deze kringen te weten, dat de Russische bewindsman in het bijzonder zal vasthouden aan de drie volgende punten: dat een termijn wordt bepaald, niet voor de geldigheid van een voorlopig statuut van Berlijn, maar voor een nieuwe bespreking van de zaak; dat een minimum sterkte wordt vastgesteld voor de westerse garnizoens en dat de contacten, waarin in het jongste westelijke voorstel stilzwijgend wordt voorzien, nader worden omschreven.

De moordenaar van detektive sergeant Raymond Purdy is gepakt. Heel legaal en illegaal Engeland werkte eraan mede en dank zij de onderwereld kon Gruenter Fritz Erwin Podola in een hotel, waar hij zich schuil hield, ingerekend worden. De foto toont de moordenaar Podola.

Minister van Defensie meent

Rusland bezit weinig raketten

De Amerikaanse minister van defensie, McElroy heeft zondag in een vraaggesprek voor de radio verklaard, dat de russen „zeer weinig- minder dan tien- raketten" bezitten waarmee zij de V.S. kunnen bestoken. Hij voegde hieraan toe dat Amerika met zijn verschillende langafstandsbommenwerpers, raketten jachtbommenwerpers en andere wapens daar ruimschoots tegen op kan.

Verhoging ministerssalarissen met terugwerkende kracht

Aan de Staten is ter goedkeuring voorgelegd een ontwerp-landsverordening die ten doel heeft de landsverordening van de 31e Juli 1956. te wijzigen. In deze ontwerp-landsverordening wordt de bezoldiging, de vergoeding voor reis- en verblijfkosten van de ministers geregeld evenals hun pensioen. Volgens het ontwerp wordt in artikel 1 van deze landsverordening het salaris en het pensioen van de ministers vastgesteld op Fl. 31.500,— inplaats van de bestaande salariering van Fl. 30.000,— (alles in Antilliaanse courant). In artikel 2 wordt bepaald dat deze landsverordening ingaat op de dag na haar afkondiging met terugwerkende kracht tot 1 januari 1958. De memorie van toelichting luidt als volgt:

Het voorstel aan de Staten gedaan om de inkomens van de landsdienaren, de Gouvernements-werklieden, de arbeiders en de arbeidscontractanten te verhogen in verband met de gestegen kosten van levensonderhoud, werd uitvoerig gemotiveerd. Het wil de Regering voorkomen, dat er in verband met dezelfde overwegingen reden bestaat de bezoldiging van de Ministers met hetzelfde percentage te verhogen.

Fidel Castro treedt (natuurlijk) niet af

Dr. Fidel Castro heeft ermee ingestemd premier van Cuba te blijven. Dit heeft president Dorticos zondag bekendgemaakt.

Fidel Castro, leider van de opstand tegen het regime van Batista, trad op 17 juli af omdat ex-president Urrutia de revolutie zou hebben gesaboteerd. Urrutia trad onmiddellijk af maar Castro negeerde sindsdien de vele demonstraties van trouw en verzoeken dat hij zijn functie zou hervatten. President Dorticos deelde Castro's besluit mede op een bijeenkomst, welke door een grote menigte werd bijgewoond. De Cubanen vierde zondag op grootscheepse wijze de zesde verjaardag van de eerste actie van Castro's strijdkrachten. In Havana werd een militair parade gehouden en elders schiet- en bombardements oefeningen. Bij de wilde viering werden 15 mensen door verdwaalde kogels gewond.

—

De Amerikaanse marine heeft haar vliegtuigen die binnen het bereik van het geschut op de communistische kusten patrouilleren, bevolen hun boordwapens voor gebruik gereed te houden. De opperbevelhebber van de Amerikaanse vloot in de Stille Oceaan, admiraal H. G. Hopwood, verklaarde, dat de patrouillevluchten in het internationale luchtruim zullen doorgaan, tenzij een tegenbevel wordt gegeven, zodat het mogelijk is dat de [illegible] tussen de Westelijke mogendheden en het Chinees-Russische op elk tijdstip kunnen uitbreken.

De televisie op de Nederlandse Antillen

Statenvoorzitter antwoordt Minister

Naar aanleiding van de brief van de Minister van Verkeer en Vervoer aan de Voorzitter der Staten met het verzoek om kredieten t.b.v. de bouw en de oprichting van televisie-zendstations op de Antillen ter beschikking te stellen, heeft de voorzitter van de Staten met gebruikmaking van het bepaalde in art. 21 van het regl. v. van Orde, in een brief gericht aan de Minister van Verkeer en Vervoer, nadat de avond tevoren een vergadering was gehouden van de Centrale Commissie. De Staten voorzitter verklaarde daarin het volgende:

Van de 20 ter vergadering aanwezige leden verklaarden zich 13 in principe akkoord met de door U ontvouwde plannen: de overige 7 leden daarentegen hebben aangevoerd dat de beschikbare gegevens onvoldoende zijn om zich een juist oordeel te kunnen vormen, terwijl zij overigens in elk geval bezwaar hebben tegen Uw voornemen om de deelneming van de Overheid in het kapitaal van de op te richten N.V. te administreren in de Rekening met derden, aangezien daardoor de zaak aan dezerzijdse controle zou worden onttrokken. Op grond hiervan verklaarden laatstbedoelde leden bezwaar te hebben tegen de door U verzochte machtiging. Overigens zij aangetekd dat de meerderheid der leden van oordeel is dat, nu met overheidssteun overgegaan zal worden tot uitvoering dezer plannen, het billijk is de pioniers op dit gebied in de gelegenheid te stellen deel te nemen in het kapitaal van de N.V., zo ni tebij de oprichting, dan toch welk in elk geval ten tijde van de in het uitzicht gestelde uitbreiding. Voorts zou men gaarne inzage verkrijgen van het concept der overeenkomst, welke t.z.t. zal worden gesloten tussen het Nederlands-Antilliaanse Televisie en Electronische Maatschappij (NATEC). In dit verband moge aangedrongen worden op opneming van een bepaling in deze overeenkomst, behelzende dat voor de verzorging der programma's samenwerking met Nederlandse en buitenlandse televisie-maatschappijen in acht dient te worden genomen, een en ander in Rijksverband te regelen in de geest van de bepalingen van het Statuut. Tenslotte zou men ingelicht willen worden omtrent de vraag of de mogelijkheid onder het oog gezien is om de bestaande radio-omroepen en eventueel ook de initiatief-nemers op het gebied van de Antilliaanse televisie in de gelegenheid te stellen gebruik te maken van de outillage van de televisiezenders voor het uitzenden van programma's buiten de normale zendtijden, een en ander uiteraard tegen betaling van een bepaalde vergoeding. Mogelijk zou de hierdoor te verkrijgen stijging der inkomsten grond opleveren om te overwegen het z.g. kijkgeld op een lager bedrag te stellen, waardoor een bredere laag van de bevolking met deze uitzendingen bereikt zal kunnen worden.

Antilliaanse deelneming bij droevig ongeval in Venezuela

Naar aanleiding van het bericht dat door een droevig ongeval de twaalfjarige dochter van dr Luis Augusto Dubuc, de Venezolaanse minister van binnenlandse zaken om het leven is gekomen, is door de minister-president van de Nederlandse Antillen een telegram verzonden als teken van medeleven.

Tevens is aan de ambassadeur van Nederland in Caracas verzocht namens de regering van de Nederlandse Antillen een krans te leggen bij de ter aarde bestelling (R.V.D.).

Prijswinnaars

Ter gelegenheid van de herdenking van Bolivar's geboortedag op 24 juli, door de Sociedad Bolivariana, werden prijzen uitgereikt aan de leerlingen van de drie middelbare scholen die de hoogste punten voor de Spaanse taal hebben behaald.

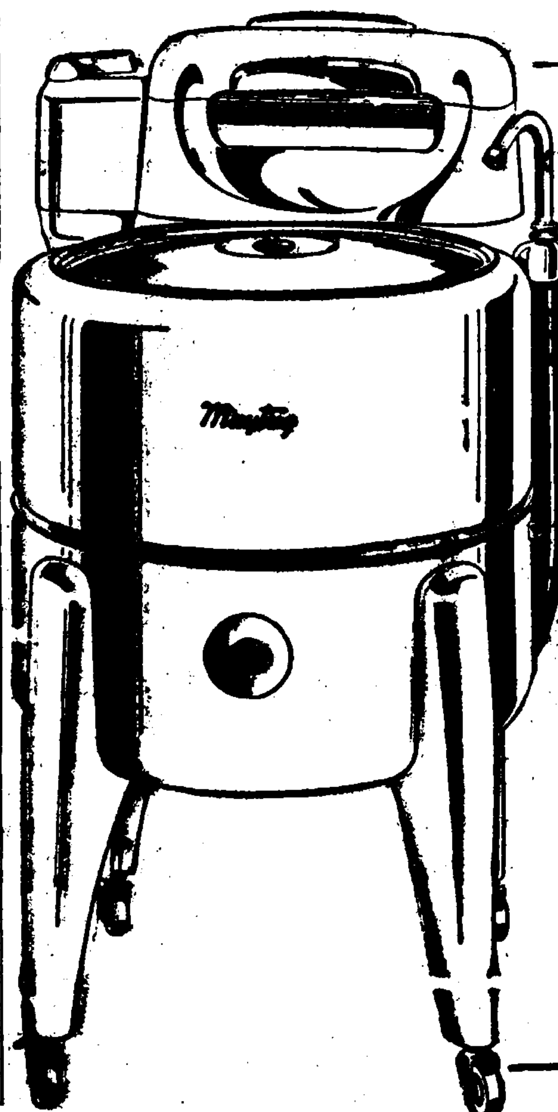
Van het Peter Stuyvesant College was het Frank Ellenburg, van het M.M.S. Maria Immaculata Mej. Hazel Pietersz en van het Radulphus College Winston Veeris.

Antilliaanse delegatie vertrekt naar West Indische Conferentie

Hedenavond vertrekken de heren dr W. Ch. de la Try Ellis, commissaris van de Nederlandse sectie van de Caraibische Commissie, mr. I. C. Debrot, gedelegeerde en B. Ph. Romer, adviseur van de Nederlands Antilliaanse delegatie naar Charlotte Amalie, hoofdstad van het eiland Sint Thomas (Maagden eilanden) waarvan 28 juli tot 7 augustus een speciale zitting van de West Indische Conferentie van de Caraibische Commissie zal plaats vinden.

Het doel van deze conferentie is de bestudering van het rapport de ad hoc commissie voor een ontwerp verdrag van de Caraibische commissie zou moeten vervangen.

De ad hoc commissie adviseert, in dit rapport de oprichting van een nieuwe organisatie, waarbij rekening wordt gehouden met de belangrijke constitutionele en economische veranderingen en de nieuwe verantwoordelijkheden van de volkeren in het Caraibische gebied sinds 1946. Het voorstel tot deze wijzigingen werd in 1952 te Montago Bay in Jamaica gedaan namens de Nederlandse Antillen door mr I. C. Debrot.

Handenarbeid - Tentoonstelling

Lager onderwijs thans iets méér dan algemeen vormend

De maand juli is een maand van examens, rapporten, diploma's en... tentoonstellingen. Reeds verschillende malen hebben wij Uw aandacht gevraagd voor tentoonstellingen die op een der plaatselijke scholen is gehouden. Betrof het enkele malen handwerken voor meisjes en vrijdag j.l. moderne tekeningen van de leerlingen van het St. Thomascollege, thans is het „handen-arbeid op de lagere school".

Zondagochtend hebben wij een bezoek gebracht aan de handenarbeidtentoonstelling op de Martinus de Porresschool, van de broeders van Dongen te Santa Rosa. Een evenement, die jaarlijks terugkeert, om de ouders en andere belangstellenden op de hoogte te houden van hetgeen buiten het algemeen vormend onderwijs, op deze school wordt gedaan, om de leerlingen van de 6de en 7de leerjaren iets meer mee te geven dan het gewone.

Het lokaal waar de lessen in handenarbeid wordt gegeven is omgetoverd in een exhibitiezaal, waar men niet uitgekeken raakt naar, voor deze knapen keurig vervaardigde werkstukjes van alle aard. Van spartelende harlekijnen tot grote stijlvolle boekenrekjes en van poppen-meubeltjes tot echte presenteerbladen.

Ieder school heeft zijn eigen stempel. En wat ons zeer getroffen heeft van deze school is het grote vertrouwen dat het hoofd van deze school stelt in zijn jongens. Broeder Herbert leidde ons rond en naar onze vraag of de netjes op rekken gehangen gereedschappen daar speciaal voor deze gelegenheid werden tentoongesteld, antwoordde hij dat de gereedschappen normaal op deze wijze „opgeborgen" worden. Dus geen kasten en opberg-hokken, maar alles netjes aan de wand gehangen en het werk-materiaal in kisten. Dus ook in dit vak leren de jongens iets méér dan gewoon tekenen, zagen en schilderen.

Vele ouders en andere belangstellenden, vooral uit het onderwijs, hebben zondagochtend een bezoek aan de tentoonstelling gebracht. Ook heden en morgenmiddag zal broeder Herbert U met genoegen ontvangen en het een en ander vertellen over dit gedeelte van het onderwijs op de lagere school.

Vrijdagavond werd voor de ouders van de leerlingen van het Coromotocollege een „School-Orkest"-voorstelling gegeven, ter afsluiting van het schooljaar 1958—1959. Vele ouders waren aanwezig om zicht te overtuigen van de prestaties, die hun dochter dit schooljaar heeft volbracht. De heer J. van Heeswijk, hoofd der school, opende de avond met woorden van dank aan mevrouw Barg—Van Sprang, die het schoolorkest samenstelde, aan juffrouw H. Kraakman, die een toneelstukje organiseerde en aan alle ouders, die hun medewerking hebben verleend, om de kinderen op tijd te sturen naar de lessen, die door genoemde onderwijzeressen in hun vrije tijd werden gegeven. Het orkest speelde o.a. een mars, „Child's Dreamland", „Varia-Varia", „Een-twee-drie-vier", een Curaçaos wijsje „Awe nos tin cantica pa May y Pay", en ook een Surinaams wijsje, nl. „Zestien April"; verder een polka-dans en een Zweeds volksdansje, dat uit vier delen stond. Als laatste nummer werd een poppenwinkel „gespeeld" o.l.v. mej. Kraakman. In dit nummer vermaakten een paar leuke poppen (meisjes), de boze Bullebak, die tenslotte twee poppen kocht, de mooiste, namelijk het bloemenmeisje en een danseresje. Aan het slot van de avond sprak mevrouw Debrot namens de voorzitter van de St Jans-leden. Er was een drie maal hoera voor mej. Kraakman, die voorgoed naar Nederland vertrekt, waarna de ouders voldaan naar huis terugkeerden.

De Heer en Mevrouw
J. C. C. SPROCKEL van DIJCK
geven met vreugde kennis van de geboorte van hun zoon

Michiel-August

Curaçao 25 Juli 1959
Sanatorium „Het Groene Kruis"

Met grote vreugde en dankbaarheid aan God geven wij kennis van de geboorte van onze zoon

Julius Jozef

Th. Bors
I. Bors-Aarsen

Willemstad, 25 juli 1959

VERLOOFD:

Rina Penso

en

Henk Elsinga

Amsterdam, 25 juli 1959

De Heer en Mevrouw
DAVID L. CAPRILES-MARTINEZ
hebben het genoegen U kennis te geven van het voorgenomen huwelijk van hun dochter

Hilda

met de heer

George Gregorius de Castro

De Heer en Mevrouw
RAYMUNDO F. DE CASTRO-DE MARCHENA
hebben het genoegen U kennis te geven van het voorgenomen huwelijk van hun zoon

George

met mejuffrouw

Hilda Margarita Capriles

De Huwelijksvoltrekking zal plaatsvinden op woensdag 29 juli a.s. te 19.00 uur in de Kathedraal van de Heilige Rozenkrans te Pietermaai.

Receptie: Rooicatootjeweg 1 – van 20.30 - 23.00 uur.

Gelieve deze kennisgeving als een persoonlijke uitnodiging te willen beschouwen

Amsterdamse Beurs

Vandaag werden voor het eerste de 4 3/4 procent guldensobligaties KLM verhandeld op een prijs die ca twee punten boven de inschrijvingsprijs van 98 pct lag. Er was voor deze stukken een goede belangstelling. Internationale waarden lagen vast op de verzoenende houding van Chroestsjev tegenover Nixon. Olies waren echter iets lager. Scheepvaarten waren goed prijshoudend en van de Cultures lag Deli beneden de koers van vrijdag. Staatsfondsen ligt eerder hoger. In het algemeen was de handel middelmatig.

Kon. Olie 154.20
Unilever 579 3/4
Philips 660 5/8
Philips Pref 250
A K U 376 3/4
Scheepvaart Unie 133 1/2
K N S M 158
K P M 1?3 3/4
Ned Handelmij 252 1/2
Nat Handelsbank 152 1/2
H V A 151 3/4
Deli Mij 176.75
Amsterdam Rubber [illegible]
3 pct Nederl '47 [illegible]
H A L 155 1/2
Walvisvaart —
Amsterdamsche Bank 323
H B U Cert 250 1/2
Billiton 2e 270
Overz Gas 257
Borsumij 70 1/2
Lindeteves 134 exdiv
Rotterd Bank 299 1/2
Curaçaose H Mij 175 1/4
W. M. Muller 317 1/2
K L M 130
Hoogovens 570
Nievelt Goudriaan 126
Excelsior 119 1/2
Ant Brouwerij 225
Rott Lloyd 137
Stokvis R S 175
Lening Ned Ant 99 13/16
Bank N A gem 3 1/2% '58/59 99 3/4
Bank Ned gem 6% 1957 109 7/8
Bank Ned gem 5 1/4% 1958 103
4 1/4% Nederl 1959 97 27/32

ANP-CBS Beursindices:

Intern Concerns	428.38
Industrie	217.82
Scheepvaart	152.36
Banken	185.87
Indon Fondsen	128.15
Algemeen	297.33
Algemeen	297.33

SANTA PAULA komt woensdag aan

Naar wij van de agent van de Grace Line vernemen, ligt het in de bedoeling, dat de Santa Paula deze week op woensdag de haven van Curaçao aandoet.

Openbare Leeszaal en Bibliotheek

Het Hoofd van de Afdeling Volkontwikkeling en Opvoeding, maakt hierbij bekend, dat de Openbare Leeszaal en Bibliotheek met ingang van

HEDEN MAANDAG, 27 JULI GESLOTEN zal zijn wegens reparatiewerkzaamheden.

Het uitlenen van boeken zal worden hervat op dinsdag, 4 augustus te 16.00 uur.

Het hoofd voornoemd
G. P. JANSEN

Gezellige avond voor Elinkwijk in club J.P.F.

De spelers en officials van Elinkwijk waren gisteravond de gasten van klub J.P.F. Gedurende geruime tijd bleef men gezellig bijeen, terwijl er na het officiële gedeelte gedanst werd tot één uur in de ochtend.

Aan elk lid van de Elinkwijkploeg werd een album met foto's van het verblijf op Curaçao overhandigd. Er waren zelfs opnamen bij van de gistermiddag gespeelde wedstrijd. Dit laatste was mogelijk, dank zij de hogelijk gewaardeerde medewerking van fotograaf Jan Bonke.

De spelers van Elinkwijk waren opgetogen over het onthaal.

LONDENSE KRABBELS

Er hebben hier besprekingen plaats gevonden tussen Britse en Deense ministers in verband met de te vormen vrijhandelszone, waartoe, behalve Engeland en Denemarken, de andere Scandinavische landen zullen behoren, als ook Portugal, Oostenrijk en Zwitserland. Alvorens te besluiten toe te treden wilde Denemarken zich ervan vergewissen dat het niet het kind van de rekening zou worden. Groot-Brittanië is de grootste afnemer van Deense landbouwproducten, maar Denemarken levert ook aanzienlijke hoeveelheden van deze producten aan Duitsland en Italië, partners in de EEG. De Londense besprekingen zijn voor Denemarken vrij gunstig verlopen. Weliswaar bleek de Britse regering niet bereid Denemarken tegemoet te komen met betrekking tot boter, eieren en harde kaas. Maar ze heeft aan de Deense regering aangeboden om in twee fazen de invoerrechten op bacon en enige andere, minder belangrijke producten op te heffen. Deze invoerrechten bedragen 10 pct. Het zal de Britse regering 70.000.000 gulden per jaar kosten, een som welke niet slechts duidelijk maakt, hoe groot de Deense baconexport naar Engeland is, maar ook hoever de Britse regering wenst te gaan om het vrijhandelsgebied van de „outer seven" tot werkelijkheid te maken. Want ook al is de genoemde som al indrukwekkend genoeg, is er nog een andere prijs welke de Britse regering bereid is geweest te betalen, n.l. de goede wil van de Britse boeren en de Britse bacon-rokers. Er is grote verontwaardiging onder laatstgenoemden die het reeds heden moeilijk vinden te concurreren met de Deense baconindustrie, welke over het algemeen een beter product levert dan het Engelse. Nu de invoerrechten zullen worden afgeschaft voor het Deense product vrezen de Britse varkenfokkers en baconrokers dat zij de concurrentiestrijd zullen verliezen.

Het is op zijn zachtst gesproken opmerkelijk dat de Britse regering, welke zo bokkig en koppig was in haar houding tegenover de E.E.G., zich zoveel geld en moeite getroost om lid te worden van een vrijhandelscombinatie weke zich in de verste verte niet in belang kan meten met de reeds bestaande gemeenschappelijke Europese markt. Het is duidelijk de bedoeling van de Britse regering om de te vormen vrijhandelszone te gebruiken om in latere besprekingen met de E.E.G. sterker te staan.

Salomon in al zijn glorie en Frederik van Eeden, die de witte waterlelie lief had „daar die zo blank is", hadden hier moeten zijn, want in Londen heerste de lelie. Niet slechts vond er een internationale conferentie plaats van allen die waar dan ook op aan de lelies kennen, kweken of alleen maar van harte liefhebben, maar er was bovendien een lelie-tentoonstelling waar bloemen te zien waren van zo adembenemende schoonheid dat volwassen lieden stonden en staarden en waren woordeloos. Lelies hebben een veredelende invloed, zoals wij hebben mogen constateren, zoals wij mochten spreken met een Japanse leliekweker die ons vertelde dat hij in Schotland was geweest en daar de wilde Schotse affodil had gezien en de moeras-affodil en dat hij in Denemarken in Ierland een andere wilde lelie had gezien, de Kerry Lily, „u weet wel", zei hij, „de Simethis planifolia". Wij wisten het niet, maar weten het nu voor immer. „Houdt u van asperges?" zei de leliënman uit Japan. Wij zeiden dat wij van asperges hielden. „Wist u", vroeg de man, „dat de asperge behoort tot de lelieachtigen?" „Ja", zeiden wij geestdriftig, „evenals knoflook en prei".

Dat was een goede beurt en hij reikte ons tot beloning een Japanse hand ten afscheid. We kregen ook een lelieachtige Canadese hand, want er was ter conferentie een lid van het Canadese parlement, Alexander Best, een man die het bestaat zijn tijd te verdelen tussen het bedrijven van politiek en het kweken van leliën.

De drukkersstakingen en de inktstaking duren voort. Dank zij het stopzetten van de inktleveranties aan de nationale pers verschijnen de nationale dag- en zondagsbladen in aanzienlijk verkleind formaat. In de provincies is de misère groter, aangezien de bladen aldaar slachtoffer zijn van beide stakingen. Er is evenwel reden tot enig optimisme. De bij de staking betrokken partijen hebben er in toegestemd om bijeen te komen voor besprekingen en bij deze besprekingen de tegenwoordigheid te accepteren van een onafhankelijk „adviseur", Lord Birkett, een voormalig rechter. Eerder was van vakverenigingszijde Lord Monckton genoemd als aanvaardbaar adviseur. Dit was niet erg taktvol.

Want Lord Monckton was de voorganger van de huidige minister van Arbeid en zijn benoeming zou een affront geweest zijn.

Dank zij het feit dat er althans nog voldoende inkt is om de nationale dagbladen te blijven drukken, zij het dan ook in klein formaat, vierden wij een klein beetje feest op maandagmorgen. Want op de hoofdpagina van onze meervoudige naamgenoot „The Times" stond een passage welke onsterfelijkheid verdient. Het was in een groot en zeer deskundig artikel over riolering en vuilnisverwerking. Dit schone stuk eindigde als volgt: „De mens streeft de sterren toe. Maar indien hij op ordelijke wijze zijn rioolslijk en vuilnis weet te verwerken brengt hij het er niet af". Jammer, dat het niet rijmt.

Wereld—jamboree beeindigd

De tiende Wereld-jamboree, gehouden aan de voet van de berg Makiling nabij Manilla, is zondag besloten met een defile, waaraan de achtduizend deelnemers uit de Philippijnen en de drieduizend padvinders uit 44 andere landen deelnemen.

Niettegenstaande periodes van slecht weer, die het terrein tot een modderige brei maakten, en een tekort aan water in het begin van de Jamboree beschouwen de deelnemers de bijeenkomst als een van de meest geslaagde jamborees. Het was de eerste maal dat men in een Aziatisch land bijeenkwam.

Japanse premier brengt bezoek aan Paus Joannes XXIII

Voor de tweede maal sinds de oorlog heeft een Japans regeringshoofd een bezoek gebracht aan het Vatikaan. Paus Joannes XXIII ontving dinsdag minister-president Noboesoeko Kisji. Voor deze gelegenheid was de paus overgekomen uit het buitenverblijf Castel Gandolfo.

In zijn toespraak tot de Japanse gast verklaarde de paus, dat het hem een grote eer was deze vertegenwoordiger van een natie met zulk een reputatie op het gebied van de geest te ontvangen. Tevens wees de paus op de merkwaardige kapaciteiten van het Japanse volk op het gebied der techniek. In het vervolg van zijn toespraak prees de paus de Japanse katholieken vanwege hun trouw aan de nationale instellingen en vanwege hun aktiviteiten op sociaal en charitatief gebied. Met een groet voor de keizerlijke familie en het Japanse volk in het algemeen besloot de paus zijn toespraak.

Aan de premier werd de gouden medaille van het pontificaat van Paus Joannes geschonken.

Na de audiëntie verklaarde premier Noboesoeko Kisji aan de pers, dat hij getroffen was door de nobele persoonlijkheid van de paus en zijn geestelijke adelen. „Ik ben er vast van overtuigd", aldus de Japanse minister-president, „dat de banden tussen de Heilige Stoel, die een zo bewonderenswaardig geestelijk Opperhoofd kent, en ons land, altijd zullen blijven bestaan en meer aangetrokken zullen worden en daardoor betere vruchten zullen afwerpen in de toekomst."

Lew Gardner, een biezondere medewerker van het Engelse weekblad „Sunday Times", is woensdag uit Perzië gezet. Hij werd sinds jl. vrijdag vastgehouden wegens het betreden van een verboden zone daarvoor toestemming te hebben.

Volgens de Engelse ambassade heeft Gardner verklaard, dat hij door de Perzische autoriteiten zeer goed is behandeld.

CARAIBISCH NIEUWS

(Van onze korrespondent)

Kingston — Volgende week wordt de nieuwe luchthaven van Kingston gedeeltelijk geopend. De startbaan (2,5 km lang) is gereed en de zware Britannia's zullen in de Jamaicaanse hoofdstad kunnen landen alsmede de nieuwe straalvliegtuigen, die binnenkort in het Caraibisch gebied door PAA en TWA gebruikt zullen worden. Het stationsgebouw, een project van Cf 2,6 miljoen, hoopt men binnen enkele maanden in gebruik te nemen.

West-Duitsland zal 530.000 pond bijdragen tot het herstel van de schade die in 1957 door zware overstromingen op Ceylon werd aangericht.

Verwezenlijking Euromarkt betekent achteruitgang Zuid-Amerikaanse export - inkomsten

Volgens een overzicht van de Verenigde Naties zijn de exportinkomsten van Zuid-Amerika in het afgelopen jaar 600 miljoen dollar gedaald.gedaald. Naarmate de Euromarkt verder wordt verwezenlijkt, zullen de Zuid-Amerikaanse exportinkomsten hierran een ongunstige invloed ondervinden.

De lagere invoerrechten van de Europese economische gemeenschap voor de goederen uit de Belgische en Franse gebieden in Afrika zullen op de duur de markt voor Zuidamerikaanse goederen in Europa beperken. Ook de grotere kapitaalinvesteringen in Afrika en de toezegging van langlopende kontrakten voor de Afrikaanse landbouw- en mijnbouwprodukten moeten leiden tot vermindering van het Zuidamerikaanse aandeel in de E. E. G.-landen, aldus luidt de mening van de economische commissie voor Latijns-Amerika, die het rapport heeft samengesteld.

De afgelopen vier jaar is de Zuidamerikaanse produktie van levensmiddelen sterker gestegen dan de vraag naar deze goederen in de industrielanden. Bovendien kunnen de Zuidamerikaanse economieen, die gebaseerd zijn op de uitvoer van tarwe en katoen, niet concurreren met de kredietvoorwaarden, die ten behoeve van de afzet der overschotten der Verenigde Staten worden aangeboden.

Dit kleiner worden van de exportmarkten heeft in het afgelopen jaar in het gehele gebied van Latijns-Amerika betalingsbalanstekorten en inflatie veroorzaakt. Invoerbeperkingen en devaluatie leverden weinig resultaten op en een verdere achteruitgang kon alleen door kredieten van de Verenigde Staten en het internationale monetaire fonds worden verhinderd.

Volgens het overzicht was de inflatie ook het gevolg van een „losse" monetaire politiek. In een aantal landen bestond kennelijk geen centraal economisch schema.

Het beloofde in alle opzichten een zonnige vierdaagse te worden en vele deelneemsters hadden dan ook zonnehoeden/petten, tropenhelmen meegenomen om de ergste zonnestralen te weren. Op de foto ziet men, dat de grote klep van de zonnepet uitstekend dienst kan doen om de handtekeningen van de oudere lopers op te laten plaatsen. De zes-en-tachtig jarige heer Dinkhuizen, die dertig maal de vierdaagse liep, zet zijn handtekening op de zonneklep.

In Haarlem zijn dezer dagen zestig jongens gestart voor de vijfde muggenronde, die de jongelui een week lang door zes provincies van Nederland zal voeren. De drager van de Muggetrui wordt belaagd door handtekeningenjagers.

De Italianen groeien naar de 1,70 meter

(Van onze Romeinse redakteur)

De Italianen, die tot nog toe terecht als klein van stuk te boek stonden, zijn bezig hun achterstand in te lopen. Ze hebben juichend geconstateerd, dat hun lichaamslengte met het jaar toeneemt. Zo bedroeg de gemiddelde lichaamslengte van de recruten uit de provincie Venetië in het jaar 1913 167 centimeter. In 1959 blijkt die gemiddelde lengte tot 171,1 centimeter te zijn opgeschoten. De Venetianen, zo stellen de Italianen met trots vast, kunnen zich wat lichaamslengte aangaat bereids meten met andere Europese naties.

De Venetianen zijn dan ook de grootste Italianen. De mannen van Toscane mogen er met hun gemiddelde lengte van 170.4 centimeter (in 1913 166 centimeter) ook zijn. En dat geldt ook nog voor de Liguriers (170 centimeter) en de Piemontezen (169.9 centimeter). De Sicilianen zijn wat achter gebleven en halen met pijn een doorsnee lengte van 164,6 centimeter, hetgeen nog tijd royaal onder de gemeenschappelijke Europese maat is. De Sicilianen zijn overigens niet eens de kleinste Italianen. Die wonen in de provincie Lucanie, tussen de hiel en het teenstuk van de Italiaanse laars.

Daar halen de mannen net niet de 163 centimeter. In het algemeen kan worden gezegd, dat de Noord Italiaan stukken (tot 8 centimeter) groter is dan zijn landgenoot uit het Zuiden. De Noord Italiaan werd in de afgelopen halve eeuw tot 4 centimeter groter, terwijl die uit het Zuiden slechts 2 centimeter vorderde. De gemiddelde groei bedroeg 3 centimeter.

Merkwaardig is, dat zowel in Noord als in Zuid Italië betrekkelijk vele en hevige uitschieters genoteerd kunnen worden. Zelfs in streken waar de mannen maar nauwelijks boven de 165 centimeter reiken, wandelen enkelingen van 190 tot 200 centimeter rond. Als deze reuzen kunnen bewijzen, dat hun vader, grootvaders en overgrootvaders nooit met de politie in aanraking kwamen, mogen ze dienst nemen bij de kurassiers, die in hun prachtige uniformen paraat staan als er in Rome hoog bezoek komt. Keert zo'n kurassier met tijdelijk verlof terug naar zijn dorp in de Abruzzen, wordt hij met muziek begroet en kan de burgemeester aldaar voor de duur van het verlof wel inpakken.

De Italianen zijn op het stuk van hun lichaamslengte erg gevoelig. Vandaar de juichtonen nu ze kennelijk groter worden. Vandaar ook de grote afzet van heren schoenen met ietwat hoog uitgevallen hakken. Hoe kleiner de maat schoenen, hoe hoger de hak. De gestadige groei van de Italiaanse man heeft één schaduwzijde. De Italiaanse vrouw groeit namelijk mee. Er zijn geen gegevens over de gemiddelde lichaamslengte der Italiaanse vrouwen en ook niet over de toename van die lengte. De Italianen meten alleen, maar dan ook heel nauwkeurig, hun filmsterren en schoonheidskoninginnen op. Waarnemingen met het in dit geval niet zo heilige oog wijzen echter overduidelijk uit, dat de Italiaanse vrouw zo mogelijk nóg sterker groeit dan de man. Men blijft dan ook maar ongelijke paartjes zien. Zij, op platte hakken en met zedig gebogen hoofd, tóch nog iets groter dan hij op z'n hoge hakjes en met z'n kopje in de wind.

Wi.

Volgens hooggeplaatste functionarissen van de British Aluminium Company bevindt ongeveer een derde van de wereld-bauxietreserves-geschat op 10 miljard ton- zich in Australie. De bauxietreserves in Noord Queensland zijn volgens deskundigen wellicht meer dan een miljard ton groot. Verder zijn er grote reserves in het noordelijke gebied, noordelijk New South Wales, Victoria en Tasmanie.

De bekende Amerikaanse haarspecialist Lynn Rakers heeft aan de Russische ambassadeur in Stockholm een boodschap voor Khroesjtsjev gezonden, waarin hij hem een behandeling voor zijn kaalhoofdigheid aanbiedt. Rakers stelt hem een behandeling voor die hij ook reeds op prins Philip van Engeland heeft toegepast.

HET ALGERIJNSE DRAMA

Grootste militaire actie der FRANSEN tegen opstandelingen

Vijfduizend vogelvrijen worden gezocht

Het algemene offensief van de Franse troepen in Kabylie, een honderdtal kilometer ten oosten van Algiers, is de grootste operatie, die sinds het uitbreken van de moeilijkheden tegen de Algerijnse opstandelingen is ondernomen. De operatie wordt persoonlijk geleid door de luchtmacht-generaal Maurice Challe, de opperbevelhebber in Algerije, die in voortdurend telefonisch contact staat met de commandopost van generaal Jean Gracieux, de bevelhebber te velde.

Ongeveer 25.000 militairen van de drie takken van dienst zijn bij de aanval tegen de rebellenvesting, een enorm bergmassief, dat doorsneden wordt door diepe en steil oplopende dalen en waar zich circa 5.000 vogelvrijen hebben verschanst, betrokken. De bergen, de bossen en de grotten hebben hun tot dusver een ongenaakbare wijkplaats verschaft. Aan hun hoofd zou staan „kolonel" Mohamed Oe El Hadj, die een van de bekendste rebellenleiders, Amirouche, die in april jl. sneuvelde, opvolgde.

Er zijn weinig bijzonderheden bekend over het verloop van de operatie, die vermoedelijk verschillende weken zal duren. Het schijnt, dat de opstandige benden zijn gelocaliseerd op tal van plaatsen, dat maar tot nu toe is het niet tot een grote krachtmeting gekomen.

Jongstleden woensdag werd voor de eerste maal een regiment valschermspringers neergelaten in het bergachtige gebied in het noorden van Algerije. De parachutisten landden zonder tegenstand te ontmoeten op de 1.500 meter hoge klippen in het hartje van wat eens de wijkplaats was van de rebellenleider Amirouche. Tegelijkertijd gingen mariniers aan de kust van Kabylie die steil in de Middellandse Zee afloopt, aan land en probeerden over het smalle strand het binnenste van het massief te bereiken.

De operatie werd de vorige week voorafgegaan door een besluit van het opperbevel in Algerije, waarbij alle verkeer in het gebied, waar circa 900.000 mensen, van wie slechts ongeveer 12.000 Europeanen, wonen, aan strenge banden werd gelegd.

Het offensief in Kabylie [illegible] kele dagen na de operatie „[illegible]celle" in het massief [illegible] 200 km ten Zuidoosten van Algiers, waarbij 300 rebellen werden gedood, terwijl aan Franse zijde [illegible] man sneuvelden.

Griekse verzetsheld veroordeeld tot vijf jaar

Een krijgsraad in Athene heeft vier Griekse communisten wegens spionnage veroordeeld tot gevangenisstraffen variërend van elf jaar tot levenslang, terwijl drie medebeklaagden, onder wie de verzetsheld en schrijver Manolis Glezos, lichtere straffen kregen. Negen beklaagden werden vrijgesproken.

Glezos, die in 1941 een nationale held werd toen hij de hakenkruisvlag van de Acropolis verwijderde, kreeg vijf jaar gevangenisstraf wegens hulpverlening en het geven van onderdak aan communistische spionnen. Voorts is hij tot vier jaar ballingschap en verlies van burgerrechten gedurende acht jaar veroordeeld.

Levenslang kregen de 45-jarige Trikalinos en de 40-jarige Voetsas. De 30-jarige Syngelakis kreeg vijftien jaar gevangenisstraf, vijf jaar ballingschap en ontzetting uit de burgerrechten gedurende zeven jaar, de 26-jarige Karkajyiannis elf jaar gevangenisstraf, drie jaar ballingschap en zeven jaar ontzetting uit de burgerrechten.

N OF M

door

AGATHA CHRISTIE

19

„Ik ook niet, zij zou een mogelijkheid kunnen zijn, omdat ze het werkelijk overdrijft. Ik bedoel, dat er weinig vrouwen zullen zijn, die zó idioot doen als zij."

„Het is mij vaak opgevallen, dat de toewijding van een vrouw haar verstandelijke vermogens verzwakt," mompelde Tommy.

„En bij wie is dat jou opgevallen?" verlangde Tuppence te weten.

„Niet bij jou, Tuppence. Jouw toewijding heeft nooit die hoogte bereikt."

„Voor een zieke man," zei Tuppence vriendelijk, „ben je werkelijk niet lastig."

Tommy keerde weer terug tot het overzicht van de mogelijkheden.

„Cayley," zei Tuppence nadenkend, „ja, Cayley heeft wel iets verdachts over zich."

„Ja, en dan hebben we Mrs. O'Rourke nog."

„Wat denk jij van haar?"

„Ik weet het niet precies. Ze werkt ietwat verwarrend op me. Ze is nogal angstaanjagend, als je begrijpt, wat ik zeggen wil."

„Ja, ik geloof, dat ik het begrijp. Maar ik stel me voor, dat dat nu juist de clou is. Zo is die vrouw nu eenmaal."

Bedachtzaam zei Tuppence: „Ze — tja — wat zal ik zeggen — ze merkt verschillende dingen zo scherp op." Ze herinnerde zich de opmerking over het breien.

„Dan hebben we Bletchley ook nog," zei Tommy. „Ik heb hem nauwelijks gesproken. Hij is typisch 100% man."

„Ik geloof, dat hij de gewone, echt wel-opgevoede Engelsman is. Dát geloof ik tenminste."

„Dat is het nu juist," zei Tuppence die meer naar de klemtoon dan naar de woorden had geluisterd. „Het ergste van zo'n vertoning is altijd, dat je met heel gewone, alledaagse mensen te maken hebt en ze net zo lang keert en wendt, tot ze aan je ziekelijke eisen voldoen."

„Ik heb een paar proeven met Bletchley genomen," zei Tommy.

„Wat voor proeven? Ik heb er zelf een paar in gedachten."

„Nou, ik heb een paar gezellige, doodgewone valstrikjes uitgezet — over data en plaatsen en zo meer."

„Zou je zo vriendelijk willen zijn van algemeenheden af te stappen en tot de bijzonderheden af te dalen?"

„Nu ja, stel je voor, dat we spreken over eendenjacht. Hij noemt het plaatsje Fayum — goede vangst gehad in dat en dat jaar en in die en die maand. Een andere keer heb ik het over Egypte in een heel ander verband — Mummies Toet-Ank-Amen of zo iets en ik vraag of hij dat spul ook gezien heeft en wanneer hij er geweest is. Daarna controleer ik de antwoorden; of we hebben het over schepen, die de Indische wateren bevaren; ik noem een paar namen en zeg, dat die en die schuit zo prettig was. Hij heeft het over een of ander uitstapje; later pluis ik het na. Niets belangrijks of iets, dat hem op z'n qui-vive brengt. Enkel en alleen controle op nauwkeurigheid."

„En heeft hij zich tot nu toe geen enkele maal vergist?"

„Niet één keer; laat ik je zeggen, Tuppence, dat het een vrij behoorlijke proef is."

„Ja, maar ik geloof, dat als hij N was, hij natuurlijk z'n verhaal klaar zou hebben."

„In grote trekken, ja, natuurlijk. Maar het is niet zo gemakkelijk om je op onbelangrijke details niet te verspreken. En bovendien herinner je je teveel, meer althans dan iemand, die bona fide is. Een gewoon mens herinnert zich doorgaans maar niet zo direct of hij in 1926 of 1927 gejaagd heeft. Meestal moeten ze in zo'n geval dan nadenken en in hun herinnering zoeken."

„Maar tot dusver heb je Bletchley hier niet op kunnen vangen."

„Tot dusver heeft hij steeds op een volkomen normale manier z'n antwoord klaar gehad."

„Resultaat: negatief."

„Precies."

„Nu zal ik je een paar van mijn ideeën vertellen." En ze begon.

Op weg naar huis deed Mrs. Blenkensop het postkantoor even aan. Ze kocht wat postzegels en bij het weggaan een van de telefooncellen binnen, belde een zeker nummer op en vroeg naar „Mr. Faraday", met wie ze een kort gesprek voerde.

Ze kwam glimlachend naar buiten, liep langzaam naar huis en kocht onderweg nog wat breiwol.

Het was een heerlijke middag; er woei een zacht briesje.

Tuppence toomde haar eigen, van nature veerkrachtige tred in tot de langzame pas, die volgens haar opvatting bij de rol van Mrs. Blenkensop hoorde.

Mrs. Blenkensop had niets ter wereld met zich gemeen dan alleen het breien (wat ze bovendien gebrekkig deed) en het schrijven van brieven aan haar jongens. Ze was altijd bezig haar jongens te schrijven en maakte soms de brieven maar half af.

Tuppence liep langzaam de heuvel op in de richting van Sans Souci. Daar de weg over de heuvel niet doorliep (hij eindigde bij „Smokkelaars Welvaren", het huis van Overste Haydock), was er, behalve zo nu en dan 's morgens een bestelwagen, nooit veel verkeer.

Tuppence liep het ene huis na het andere voorbij en vermaakte zich met het lezen van de namen. „Bella Vista" (deze naam was helemaal niet toepasselijk, omdat er zo goed als niets van de zee te zien was en het voornamelijk uitzicht gaf op het massale Victoriaanse „Edenholme" aan de andere kant van de weg). „Karachi" was het volgende. Daarna kwam „Shirley's Toren" en „Zeezicht" (deze naam was wel toepasselijk), „Kasteel Clara" (ietwat grootsprakerig, omdat het maar klein was), „Trelawny", een pension, dat met dat van Mrs. Prenna concurreerde, en, tenslotte, het kolossale in rood-bruine steen opgetrokken, Sans Souci.

Op dat ogenblik zag Tuppence plotseling een vrouw bij het hek staan, die naar het huis gluurde.

De vrouw maakte op Tuppence een gespannen indruk en ze leek op haar hoede te zijn.

(Wordt vervolgd)

Bij de VERKIEZINGEN in 1961

ERICH OLLENHAUER geen kandidaat voor bondskanselierschap

Offer van socialistische partijvoorzitter

De voorzitter der Westduitse sociaal-democratische partij, Erich Ollenhauer, zal zich bij de volgend algemene verkiezingen in de Bondsrepubliek — in de herfst van 1961 — niet meer kandidaat stellen voor het Westduitse bondskanselierschap. Hij zal partijvoorzitter blijven.

Ollenhauer heeft zijn offer gebracht in het belang van de socialistische partij van West-Duitsland. Bij de volgende verkiezingen zal hij zich niet meer kandidaat stellen. Op deze foto ziet men de Westduitse socialistenleider (in het midden) in gesprek met enkele andere top-figuren van Westeuropese socialistische partijen.

Drie dagen lang heeft het hoofdbestuur der Westduitse oppositiepartij beraadslaagd over de strategie, die bij de algemene verkiezingen van 1961 zal worden gevolgd. Wie meent dat dit rijkelijk vroeg is, moet er op worden gewezen, dat de helft der zittingsperiode van het derde na-oorlogse Westduitse parlement alweer voorbij is en dat ook de andere grote Westduitse partij, de Christelijk-Democratische Unie van dr. Konrad Adenauer zich reeds op de algemene verkiezingen voorbereidt. Ook dr. Adenauer zal, in geval van een hernieuwde C.D.U.-C.S.U.-overwinning geen kanselier meer worden.

De weg naar het Westduitse kanselierschap in het geval van een op dit ogenblik onwaarschijnlijk lijkende S.P.D.-stembus-overwinning is daardoor vrij voor de 62-jarige vice-president van de Bondsdag, prof. Carlo Schmid, die op 1 juli in Berlijn de tegenkandidaat was van de C.D.U.-er dr. Heinrich Lübke voor het presidentschap van West-Duitsland.

Tot het „schaduwkabinet", dat de S.P.D. in 1961 de Westduitse kiezers wil presenteren, behoren in ieder geval ook de 45-jarige militaire expert der partij Fritz Erler (als eventuele minister van defensie), de 56-jarige economische deskundige en Bondsdaglid prof. dr. Heinrich Deist (als minister van economische zaken), de 71-jarige burgemeester en staatshoofd van de stad-staat Hamburg Max Brauer en de 58-jarige minister-president van het land Hessen Georg August Zinn. Dit team, waaraan in de loop der komende anderhalf jaar ongetwijfeld nog verdere S.P.D.-prominenten zullen worden toegevoegd, zal de partij trachten vóór de verkiezingen nog populair genoeg onder de kiezers te maken om de al zolang verbeide S.P.D.-stembusoverwinning te behalen en eindelijk het kleed der „eeuwige oppositie" te kunnen afleggen.

Erich Ollenhauers besluit vrijwillig terug te treden is ongetwijfeld een moedige stap, die ook onder zijn politieke tegenstanders alle achting verdient. Het is echter tegelijkertijd een besluit geweest, dat wel onvermijdelijk was en dat wellicht onvrijwillig ware gekomen, indien niet Ollenhauer zelf ware voorgegaan. Het is een onmiskenbaar feit, dat de er wat burgerlijk uitziende socialistische partijchef er nooit in is geslaagd om op de verbeeldingskracht te werken van die kiezers, die al niet voor zij het stemhokje betraden wisten dat zij op één van de twee grote partijen zouden stemmen. De S.P.D. heeft een vaste kiezersstam van ongeveer een-derde deel van het Westduitse kiezerscorps. Om boven de klassieke 30 pct. der stemmen uit te komen heeft de partij de stemmen nodig van de 15 pct. twijfelaars en om die bij elkaar te harken moet zij met persoonlijkheden komen, die tot het volk spreken. Ollenhauer is, het moet hem tot zijn eer worden gezegd, geen volksmenner. Hij heeft maar zelden, in of buiten de Bondsdag, een redevoering gehouden, waarvan de vonken afvlogen. Hij is misschien een goed partijleider — wat overigens ook niet weinige S.P.D.-ers betwijfelen, die hem altijd nog vergelijken met zijn voorganger Kurt Schumacher — maar zeker geen bondskanselier, die algemeen vertrouwen uitstraalt.

Erich Ollenhauer heeft besloten zelf te helpen deze stemmen-deadlock te doorbreken en de partij de gelegenheid te geven met een ‚team' te komen, dat kan wedijveren met figuren als dr. Adenauer, prof. Erhard, Franz-Joseph Strauss en C.D.U.-C.S.U.- „glamourboys" als dr. Schröder, Kai-Uwe von Hassel en Kurt-Georg Kiesinger. De nieuwe namen, die de S.P.D. gaat presenteren, zijn op zichzelf geen waarborg voor een stembus-succes.

De C.D.U.-S.C.U. heeft het in dit opzicht oneindig veel gemakkelijker. Zij heeft al tweemaal met succes een „Mannschaft" kunnen presenteren, die op bepaalde politieke en economische resultaten kon wijzen.

Desondanks dient te worden vastgesteld dat de „Sozialdemokratische Partei Deutschlands" in 1961 voor de eerste maal sinds de dood van Kurt Schumacher een waarlijk ernstige tegenstander voor de C.D.U.-C.S.U. zal worden. Dat dit in Bonn ook buiten de S.P.D. wordt erkend, is opzichzelf reeds een achtenwaardig resultaat van het offer, dat Erich Ollenhauer heeft gebracht.

Westelijk plan door Russen verworpen op ontwapeningsconferentie

De Russische delegatie naar de drielandenconferentie over het stopzetten van kernproeven heeft vandaag het recente Brits-Amerikaanse voorstel over de samenstelling der vaste controleposten verworpen.

Terwijl de Westerse voorstellen, dat het technisch personeel der controleposten, bestaande uit 30 specialisten, samengesteld zal zijn voor 1/3 uit Russen, 1/3 Engels-Amerikanen en een gelijk aantal burgers van andere landen, die toetreden tot een toekomstig verdrag, eisen van de Russen van 2/3 van het personeel ingezetenen moet zijn van het land, waar de controlepost gelegen is, en de rest uit buitenlanders.

Onofficiele conferentie in Londen van parlementsleden uit Oost en West

In een conferentiekamer van het Huis van Afgevaardigden in Londen is woensdag een tweedaagse conferentie begonnen waar parlementsleden en leidende figuren uit elf Oost- en West-Europese landen aan deelnemen.

De afgevaardigden, die zuiver als articulieren bijeen zijn, bespreken kwesties als de verdeeldheid van Duitsland, de Europese veiligheid en ontwapening, waarbij zij willen nagaan in hoeverre er mogelijkheden voor regeling van deze problemen bestaan. Conferentie is het resultaat van een kleine niet-officiële bijeenkomst die in april j.l. in Brussel is gehouden op initiatief van de Belgische socialistische senator Rolin en diens Zweedse collega Branting.

Op de conferentie in Londen zijn België, Frankrijk, Engeland, West- en Oost-Duitsland, Tsjecho-slowakije, Italië, Polen, Zweden, Zuid-Slavië en de Sovjet-Unie vertegenwoordigd.

Marine biedt ontslag aan Marine in staat van opstand

De Argentijnse minister van marine, vice-admiraal Estevez, heeft vrijdagavond zijn ontslag ingediend aldus heeft het bureau van de Argentijnse president, Frondizi, bekendgemaakt.

De crisis in de Argentijnse marine brak vrijdagmiddag in volle hevigheid uit, toen Estevez vice-admiraal Vago ontsloeg als hoofd van de vlootoperaties en onder arrest plaatste. Als zijn opvolger werd aangewezen Schout-bij-nacht Perren.

Nadat Vago was afgezet lieten de marinesteunpunten Puerto Belgrano, Mar del Plata en Rio-Santiago weten dat zij achter Vago stonden.

President Frondizi, de minister van defensie, Villar, de minister van oorlog, Anaya en verscheidene hoge marineofficieren kwamen vervolgens bijeen. Na dit onderhoud werd Estevez ontslag bekendgemaakt.

De gepensioneerde Schout bij nacht Gaston Clement is tot Argentijns minister van Marine benoemd. Hij volgt als zodanig op de 25ste juli afgetreden vice-admiraal Adolfo Estevez.

Estevez was vrijdag afgetreden nadat marine-eenheden hadden geweigerd zijn bevelen op te volen.

Clement nam aan de zijde van generaal Lonardi deel aan de revolutie van september 1957 welke een einde maakte aan het regime van Peron. Hij geniet een groot prestige in marinekringen.

Weense eendagsvlinders

DE KUNST VAN HET FEUILLETON

Het sieraad van de Oostenrijkse herenhoed is de „Gamsbart".

In de Weense dagbladen heeft zich door de jaren heen een rubriek weten te handhaven, die bekend staat onder de voor Nederlandse begrippen misleidende naam „Feuilleton". Het is geen vervolgverhaal en ook geen pretentieus essay. Het Weense Feuilleton houdt in zijn beste vorm het midden tussen satire en kroniek, tussen weemoedig spiegelbeeld van een verdwijnende cultuur en stimulerende kritiek op een nieuwe. De grootste geesten van Wenen hebben zich in hun tijd aan het Feuilleton gewijd en Ludwig Speidel, die zelf een vermaard feuilletonist is geweest, betitelde het genre als „die Unsterblichkeit eines Tages" Daniel Spitzer noemde het artikel, dat in de krant eigenlijk niet thuishoort, maar er toch in staat. En Karl Kraus vatte de eigenaardige moeilijkheden, die aan de vervaardiging ervan zijn verbonden, samen in deze zin: „Ein Feuilleton schreiben, heiszt auf einer Glatze Locken drehen". Uniek is het Feuilleton verder nog in zoverre, dat men van deze krantenrubriek geboorteplaats en -datum precies kent. Zo kan men allereerst vaststellen, dat het Feuilleton een respectabele ouderdom heeft bereikt, en verder, dat het evenals de meeste Weense beroemdheden van elders afkomstig is. Het eerste Feuilleton is op 28 januari 1800 door abbé Geoffroy geschreven in het Parijse „Journal des Débats".

Oskar Maurus Fontana heeft nu in „Wiener Unsterblichkeiten" (Albert Langen — Georg Müller, München) een aantal Feuilletons over het thema bijeengebracht en onder de auteurs treffen wij namen aan als Stefan Zweig, Alfred Polgar, Egon Friedell, Hugo von Hofmannsthal, Karl Kraus en Joseph Roth. In een tweede bandje, „Froh gelebt und leicht gestorben — Miniaturen aus Österreich" (Verlag Karl Alber, Freiburg München) wordt ons een bloemlezing aangeboden uit de pennevruchten van Werner Riemerschmid (die overigens in de verzameling van Oskar Maurus Fontana geheel ontbreekt). Het zijn geen boekjes om in één adem uit te lezen; daarvoor lopen de onderwerpen die behandeld worden te zeer uiteen. Soms gaat het over de tuinen van Wenen, dan weer over de befaamde Konditorei Demel, de Spaanse Rijschool, de „bedriegertjes" van het Schlosz Hellbrunn bij Salzburg, de Weense Gugelhupf, de cither of dat weergaloze stuk Oostenrijkse stoffering, de Fensterpolster. Maar de lezer, die bereid is slechts van tijd tot tijd een hapje te nemen en die zich daardoor het gevaar van een indigestie bespaart, zal van al deze Feuilletons kunnen genieten. Het didactische belang van deze beide boekjes is niet te onderschatten, want men leert er bijzonderheden uit over Oostenrijk, die in geen enkele handleiding voor toeristen voorkomen. Van Werner Riemerschmid kan men vernemen, waarin de typisch Weense kunst van het „Raunzen" wel bestaat, wat een „Schanigarten", wat een „Backhendlstation" en wat een „Beserlpark" is. In de bloemlezing van Oskar Maurus Fontana zijn juweeltjes opgenomen als Karl Kraus' „Der Biberpelz" en Alfred Polgars „Orchester von oben".

De voornaamste ingrediënten van een goed Feuilleton zijn heimwee en milde spot. De heimwee, zoals zij zetelt in de zin, waarmee Alfred Polgar zijn portret van „Die Leni" besluit: „So was wie sie gab's nur in grausilberner Vergangenheit, als Lemberg noch in unserm Besitz war". De milde spot, zoals die tot uiting komt in het grafschrift dat Ferdinand Sauter voor zichzelf heeft gemaakt: „Viel genossen, viel gelitten,/ und das Glück lag in der Mitten / Viel empfunden, nichts erworben,/ froh gelebt und leicht gestorben./ Fragt nicht nach der Zahl der Jahre -/ kein Kalender ist die Bahre, und der Mensch im Leichentuch/ bleibt ein zugeklapptes Buch./ Deshalb, Wandrer, zieh doch weiter,/ denn Verwesung stimmt nicht heiter".

MET EEN CHINESE JONK VAN HONGKONG NAAR BARCELONA

(Van onze correspondent in Spanje)

Op 17 januari van dit jaar zijn vijf Spanjaarden en een Chinees in een zestig ton metende Chinese jonk uit Hongkong vertrokken met bestemming Barcelona. De Spanjaarden zijn allen afkomstig uit Barcelona en het zijn welgestelde knapen, die ter afsluiting van hun studies van hun ouders de middelen kregen om een spectaculaire reis te maken. Het plan rijpte voor een zeereis, waarmee de avonturiers de wereld wilden laten zien, dat de Spanjaarden nog steeds even onvervaarde zeelieden zijn als bijna vijf eeuwen geleden toen zij de ongekroonde koningen van de zee waren en elke onderneming, ook de meest riskante, aandurfden. Aanvankelijk wilden zij per oude schoener de tocht van Columbus evenaren. Maar omdat het in deze tijd erg moeilijk is om aan een zeewaardige middeleeuwse schoener te ...en, zijn zij Marco Polo achterna gereisd, naar het rijk van de Groot-Mongool, waar nog wankeler scheepjes dan schoeners te krijgen zijn, kleine jonken, zoals de Chinese kustvaarders en vissers gebruiken. In Hongkong hebben zij een pracht exemplaar gekocht, met grauwe vin-vormige zeilen, waarmee zij de gevaarlijke tocht over de Chinese Zee, de Zee van Oman, de Rode Zee en de Middellandse Zee naar Barcelona hebben ondernomen.

De vijf Spanjaarden, José Tey, diens broer Manuel, Joaquim del Molino, Luis Maynar en Oriol Regas, zijn geen van allen beroeps-zeelui. José Tey heeft wel eens ooit met het jacht van zijn vader gevaren en is daarom uitgeroepen tot kapitein. De Chinees, die zij hebben meegenomen, is de enige die iets van jonken af weet en een beetje althans de gevaarlijke stromingen in de Chinese Zee kent. Hij is zoiets als de Sherpa Tensing, die Hillary op zijn klim naar de top van de Mount Everest vooraf ging, maar in de schaduw van de meester moest blijven.

In hun enthousiasme hebben de Spaanse jongelieden nauwelijks beseft welke moeilijkheden zij tegemoet gingen. Zij hadden duizenden mijlen voor de boeg van hun fragiele scheepje, waar zelfs een ervaren zeeman voor zou zijn teruggeschrokken.

De annalen van de Spaanse scheepvaart staan vol prachtige avonturen, maar ook vol ruzies en muiterijen, die deze avonturen opwindend hebben gekleurd. Tenslotte heeft zelfs Columbus nog maar net een muiterij kunnen onderdrukken, en hij had beslist niet zo heel veel later de Amerikaanse kust moeten bereiken. Gehoorzaam aan deze strijdlustige traditie, hebben de opvarenden van de Chinese jonk prompt na hun vertrek ruzie gekregen met het gevolg, dat Mauricio Cuesta, een van de initiatiefnemers in de eerste de beste haven die werd aangedaan, van boord werd gezet. Daar heeft de man ijlings de plaatselijke pers opgezocht, om luide te verklaren dat de onderneming van zijn vrienden een waardeloze grap is, die niets met de echte zeevaart van doen heeft.

De anderen zijn evenwel rustig doorgevaren. Regelmatig ontvingen hun ouders bericht van de „Rubia", het „Blondje", zoals de opvarenden hun scheepje hadden genoemd. Vanuit elke haven die zij aandeden schreven zij opwekkende ansichtkaarten. Daaruit bleek dat zij niet minder dan zes maal op het nippertje aan de verdrinkingsdood waren ontsnapt. Ter geruststelling van de ouders schreven zij er bij, dat op die momenten de zee zwart zag van de haaien. Die schijnen hen trouwens op hun ganse tocht te hebben gevolgd, want elke kaart maakte van hun aanwezigheid melding. Op 31 mei kwam er nog bericht. Daarna gingen er weken voorbij, zonder dat iets van de opvarenden werd vernomen. De ongeruste ouders zonden de zuster van de kapitein van de „Rubia" naar Madrid om via het ministerie van buitenlandse zaken te trachten iets te horen. Dagenlang verbleef Montserrat Tey in Madrid, waar ze smeekbeden richtte tot de Delegacion Nacional de Deportes en Buitenlandse zaken. Die namen contact op met de Spaanse ambassadeur in Caïro, die aan alle consulaten langs de Rode Zee en het Suezkanaal verzocht naar de jonk uit te kijken. De internationale scheepvaart werd gewaarschuwd; maar vooralsnog bleef elk bericht uit. De „Rubia" heeft geen radio aan boord en is voor contact met de buitenwereld aangewezen op de havens die het aandoet.

Spanjaarden op avontuur

Eindelijk werd bericht ontvangen, dat een vrachtvaarder de jonk had opgemerkt in de buurt van het eiland Mar Maru in de Rode Zee. De vrachtvaarder stoomde langszij, en kon constateren dat de Spanjaarden, hoewel dodelijk vermoeid, nog gezond en opgewekt waren. Wekenlang hadden zij stil liggen dobberen op het rimpeloze water van de Rode Zee. Ziekte maakte alle navigatie onmogelijk. Driemaal waren zij gestrand en steeds hadden zij op eigen kracht het scheepje weer losgetrokken. Hoewel zij zelf dachten, dat zij helemaal uit de koers waren geraakt, dreven zij nog steeds in de goede richting. Er werd wat proviand overgezet, de zeilen van de jonk werden gehesen en de tocht werd voortgezet.

Het bericht over de behouden vaart van de „Rubia" is in Spanje met bijna nationale vreugde ontvangen. De dagbladen maakten er met grote koppen melding van. Met niet geringe spanning verwacht Barcelona thans de aankomst van de jonk. Dat zal nog wel even duren, want de opvarenden zijn Suez nog niet gepasseerd. Daarna willen zij nog naar Napels en naar de Riviëra, zodat het minstens een maand zal duren aleer zij de haven van Barcelona binnenlopen.

De avontuurlijke reis van deze kleine jonk wordt helemaal door de opvarenden zelf bekostigd. Zij worden niet gesteund door commerciële firma's. Hun enige doel is te bewijzen dat de Spanjaarden nog steeds grote zeelui zijn. Zij streven geen wetenschappelijke doeleinden na, zij zijn gewoon op avontuur uit.

Schat van orchideeën emidden van –RUINES van MACHU PICCHU–

Feestelijke viering van zilveren jubileum op Otrobanda

In de steegjes van Otrabanda kent ieder iedereen en een zeer vertrouwde figuur in de laatste vijf en twintig jaar is pater (later pastoor) Volk geworden. Duidelijk werd die feit wel bewezen tijdens de feestelijkheden ter gelegenheid van het zilveren jubileum. Reeds dagenlang was er gewerkt aan de versiering in de kerk.

Zondagmorgen om negen uur betrad de jubilaris de geheel gevulde kerk, waar Monseigneur Holterman op het priesterkoor had plaats genomen, terwijl ook gouverneur Speekenbrink met echtgenote aanwezig was in de kerk. Tijdens de plechtige heilige Mis werd de celebrant geassisteerd door de Z.E. pater C. v.d Looy, vicaris-generaal van het bisdom, als diaken, en pastoor W. Brada als subdiaken, terwijl als presbyter-assistens fungeerd de Hoog Eerw. pater L. v. Rooy, vicaris van de paters Dominikanen. Op het prachtig versierde altaar verrichtten enkele broeders Dominikanen hun dienst en als misdienaars.. Sereen klonken de Gregoriaanse gezangen door de kerk terwijl machtig de meerstemmige zang van de jubileum-mis van Jos Gruber omnoog steeg.

Plechtig voltrokken zich alle handelingen totdat na het zingen van het Evangelig pater Brada het woord nam en in enkele welgekozen woorden de verhevenheid van het priesterschap schilderde. Na gememoreerd te hebben het grote parochie-feest, haalde de predikant de woorden van de H. Johannes Chrysostemus aan over de priester: „Een goed priester is een goede ziel". In het vervolg van zijn preek wees de gewijde spreker op de H. Pastoor van Ars, die zo onder de indruk was van de macht van de priester. De predikant bracht verder nog de woorden in herinnering van de H. Pastoor van Ars: „een priester bestaat niet meer voor zichzelf, maar voor de mensen".

Na deze preek in het Nederlands hield de predikant ook een toespraak in het Papiamento.

Statig voltrokken zich de gewijde handelingen totdat de Mis ten einde was. Een door J. A. v Langen gekomponeerde priesterkantate werd na de heilige Mis gezongen.

De pastorie aan de Breedestraat was bijna te klein om alle parochianen en vrienden te kunnen ontvangen, die getuigenis kwamen afleggen van hun vreugde bij dit zilveren jubileum. Velen verdrongen zich in de haal om hun pastoor geluk te wensen en men zag weer dat feestelijke toneel van bloemen, die aangeboden werden als tolk der dankbaarheid.

Prachtige geschenken stonden opgesteld in de kamer, waar de jubilaris recipieerde en aller aandacht werd getrokken door de fantastische kelk, die er gulden stond te blinken in het milde kunstlicht. De kelk was verlucht met enkele voorstellingen van emaille. Daarnaast waren er enkele schone paramenten uitgestald, die de patstoor waren aangeboden, zoals een koormantel, een kazuifel, enz., alsmede een zilveren polshorloge en een elektrisch scheer-apparaat, als even zovele blijken van belangstelling.

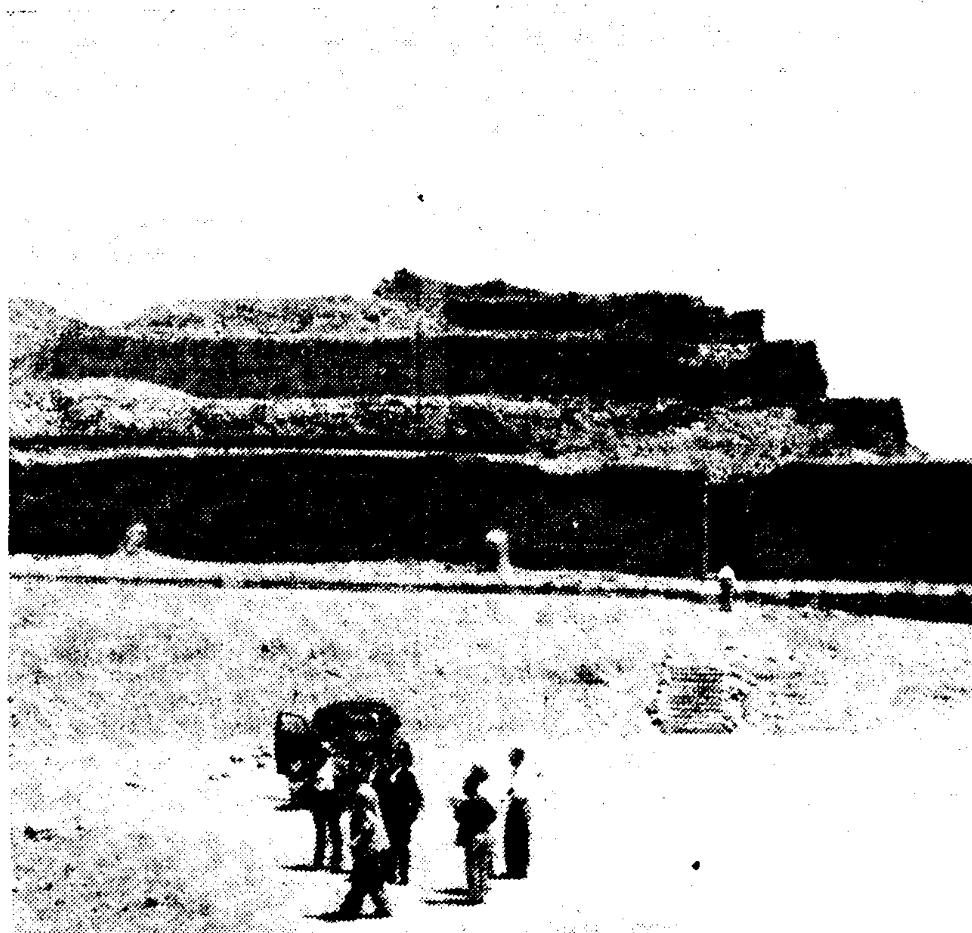
Om zeven uur 's avonds werd een plechtig danklof gecelebreerd door de jubilaris als besluit van het feest.

Machu Picchu, verborgen Inca-stad werd gevonden toen men op zoek was naar andere ruines. De ontdekking was een van de grotse gebeurtenissen in de gesccriedenis van Zuid Amerika. Het was de koningsstad waar de laatste Inca — en hier wordt bedoeld het laatste lid van de heersende familie — in onafhankelijkheid leefde. Daar hebben de Spanjaarden nimmer kunnen doordringen. Toen de laatste Inca in 1571 stierf werd de plaats verlaten. Honderden jaren heeft men niet geweten waar men die heilige stad van de Inca's, die met succes voor de Spaanse veroveraars verborgen werd gehouden zou moeten zoeken.

Bingham schrijft: „In het hart van hun land, ongeveer vijftig mijlen van hun hoofdstad Cusco, is de Grand Canyon of the Urubamba, een van de mooiste plaatsen van de wereld. Gedurende eeuwen konden reizigers die niet bereiken, door een zuiver granieten steilte, tweeduizend voet oprijzend van de oevers van de rivier. De planters die coca en suiker verbouwden in het lagere gedeelte van de vallei, konden hun produkten slechts naar de markt brengen over een met sneeuw bedekte pas. Tenslotte brachten zij de Peruaanse Regering er toe een weg langs de rivier te openen door het grote granieten obstakel op te blazen. Zij hebben die weg jaren gebruikt zonder te beseffen dat zich op de top van een steile berg de ruines van het Inca-heiligdom bevonden".

En in het voorwoord van zijn boek merkt hij op: „Weinig Amerikanen beseffen hoeveel wij aan de oude Peruanen verschuldigd zijn. Slechts weinig mensen stellen het op prijs dat zij ons de aardappel, vele variteiten koren en nuttige geneesmiddelen als kinine en cocaine gaven. Hun beschaving na duizenden jaren van ontwikkeling, werd gekenmerkt door grote genialiteit, artistieke bekwaamheid en kennis van landbouw die nimmer is overtroffen. Bij het maken van mooi aardewerk en het weven van fijne stoffen evenaarden zij het beste dat Egypte of Griekenland kon bieden".

De ruïnes van een Inca-tempel.

Volk van PERU munt uit in vriendelijkheid en gastvrijheid

In de heilige stad van de Inca's werden we urenlang door de gidsen rondgeleid. Zij werden ons de meesterlijke terrassen-aanleg, die nu, na zoveel eeuwen nog altijd intact is, de smalle stenen trappen daartussen om de hogere gedeelten te kunnen bereiken. Gedeelten van de Inca-higway. De irrigatie-werken en de aquaducten.

Trap op-trap af ging het, langs deze kunstige bouwwerken die zover zij daar overeind staan, de tand des tijds zowel als alle aardbevingen hebben weerstaan. In de blokken graniet, kleine 20 ton-grotere 200 ton- en de allergrootste 300 ton zwaar, zijn zodanig groeven geslepen dat zij rechts nog links kunnen. Op menige plaats is er ook nog een geul in geslepen om water van het ene punt naar het andere te leiden. Waar deze metersdikke blokken elkaar raken, zijn de kanten zo volkomen vlak gepolijst dat het nu, na eeuwen, nog steeds onmogelijk is om er ook maar een mespunt te krijgen.

Men verteld ons de gouden en zilveren schatten en kunstvoorwerpen die werden gevonden, nadat Indianen zich er eerst rijkelijk van hadden voorzien, en van honderden mummies die men er aantrof. We zagen de altaren, de koningsvertrekken, de vrouwenvertrekken, werden uitgehouwen en gingen onder poorten door die op de meest ingenieuse wijze waren geconstrueerd. We vielen van de ene verbazing in de andere en toen het tijd was om terug te keren, hadden velen het vaste voornemen om er nog eens terug te keren om daar langduriger rond te kunnen dwalen in die wondere oude wereld, temidden van een onvergetelijke natuur, waar orchideen bloeien op de meest ontoegankelijke plaatsen.

Na een verfrissing in het hotel werden we weer met de bus naar beneden gebracht. Tijdens de reis terug in de trein, zagen we in de vallende duisternis vanuit de diepte van tijd tot tijd de nog door de zon beschenen besneeuwde toppen scherp afsteken. Toen we in Cusco aankwamen was het donker en met spijt realiseerden we ons dat het vliegtuig de volgende morgen weer klaar zou staan om ons naar Lima terug te brengen.

Voor het met de auto rijden naar het station, de ritten met de auto's, de treinreis, de lunch en de gidsen gedurende meer dan drie dagen betaalde ik in totaal Fl. 24.—.

s' Avonds na het diner maakte ik wandelingen in Cusco. Vooral in de buitenwijken, lopen de straten steil op en de ijle lucht dwingt om alles in een kalm tempo te doen.

De avond vol met muziek

Eén van die avonden bleef ik in een straatje bij een poortje staan kijken naar een vrolijk groepje mensen op een binnenplaats, waar ik muziek hoorde, toen iemand op mij toe kwam en vroeg waarom ik daar stond te kijken. Toen hij hoorde dat ik toerist was, nodigde hij mij direct uit om binnen te komen. Hij was er niet mee tevreden dat ik op de binnenplaats bleef. Ik moest verder mee, een trap op, naar een kamer waar de muziek gemaakt werd en waar verscheidene mannen en vrouwen enthousiast bezig waren met een Peruaanse of Indiaanse dans.

Binnen werd ik op een der stoelen langs de wand gepoot en voorgesteld aan mijn buurdames. Voor ik het wist werd mij een groot glas bier in de hand gedrukt, waarna wederzijds op elkaars gezondheid werd gedronken. Het glas werd direct weer gevuld en men verzocht mij om mee te dansen. Dat werd met zoveel aandrang en vriendelijkheid gedaan, dat ik niet kon blijven weigeren. Het moeten wel rare bokkesprongen geweest zijn die ik daar te zien gaf, maar niemand dacht er aan om mij uit te lachen. Er werd integendeel hartelijk geapplaudiseerd, omdat ik het ten minste geprobeerd had.

Ik dacht bij mezelf, dat ik hier wel als een groentje in een "toeristenval" terecht was gekomen en besloot er zo spoedig mogelijk toe over te gaan om zonder kleerscheuren te verdwijnen, mij voorbereidend op een gepeperde "toeristen-rekening". Ik slaagde er inderdaad in de mensen er van te overtuigen dat ik beslist niet langer kon blijven. Toen ik echter de rekening vroeg, werd betaling zeer beslist geweigerd. Ik was daar als toerist uitgenodigd vertelden zij mij en zij vonden het een eer dat ik belangstelling had getoond in hun wekelijks huiselijk feest. Tot op straat werd ik met veel handdrukken en schouderkloppen uitgeleide gedaan en vaarwel toegewenst. Een toppunt van vriendelijkheid en gastvrijheid, zoals men maar weinig ter wereld zal aantreffen!

Tijdens mijn verdere wandeling die avond bleek mij, dat dergelijke feestjes op meer plaatsen werden gehouden en nog enige malen werd ik als ik even bleef staan kijken, uitgenodigd om binnen te komen, wat ik toen maar beleefd weigerde.

Naar Ecuador

Per D.C.4 ging het weer naar Lima terug. Woensdag-avond laat na een heerlijke K.L.M.-diner in het grote restaurant bij het vliegveld, steeg de K.L.M.-vogel weer op, voor een rustige tocht door het nachtelijk duister naar Guayaquil, de zee-haven van Ecuador. In het kleine stationsgebouwtje stond de heer de Koning van de K.L.M. al te wachten. Nadat het toestel weer was opgestegen,

bracht hij mij met zijn auto naar het centrum van de stad, naar het uitstekende, door een Italiaan gedreven Palace Hotel, met de afspraak na een korte rust 's morgens op zijn kantoor te komen praten over de plannen voor de volgende drie dagen.

's Morgens deelde hij mij mee dat als ik nog naar de hoofdstad Quito wilde, de plaatselijke vliegtuig-My., de AEROVIAS ECUATORIANAS S.A., mij een reisje met hun D.C.3 aanbood. Een vliegtocht van 262 K.M. Als ik nog diezelfde dag zou vertrekken, zou ik twee dagen in Quito kunnen zijn, omdat ik Zaterdagavond weer naar Curaçao terug moest. Die dag was er evenwel geen plaats meer in het vliegtuig beschikbaar en ik kocht daarom toen een ticket voor de D.C.3 van de Pan American Grace Airways voor Fl. 30.— en aanvaardde in dank het aanbod om Zaterdags met de Aerovias Ecuatorianas terug te keren.

Lange tijd vloog het vliegtuig over uitgestrekte moerassen. Daarna werd het terrein bergachtig en tenslotte daalde het vliegtuig op het vliegveld van Quito, op 3000 meter hoogte gelegen, aan de voet van de 2000 meter hogere vulkaan PICHINCHA. Wat de temperatuur betreft is het daar verre te verkiezen boven Guayaquil, doordat Quito zo hoog ligt hoewel die stad slechts enkele mijlen ten zuiden van de equator ligt.

Quito heeft mooie kerken en gebouwen, hoofdzakelijk in Spaanse stijl. Er zijn veel nauwe en steile straten, waar een gezellige drukte heerst. Maar ook mooie ruime parken. Op de markten ziet men Indianen van allerlei ras, in veelsoortige kleding, op hun rug nog grotere vrachten voorslepen dan ik in Peru had zien doen, ook nu alles weer in een groot kleed op de rug gebonden. Verscheidenen dragen die doek niet voor de borst vastgeknoopt, maar met een touw en een leren band om het voorhoofd. Ook hier weer liepen er velen met dat eigenaardige Indiaanse sukkeldrafje. Op die manier vervoert hij of zij de zwaarste vrachten.

De tijd was kort en ik heb mij er daarom toe bepaald om gedurende twee dagen Quito te voet door te dwalen zonder van de "tours" gebruik te maken die ook daar worden aangeboden.

Boordevolle trams

Op het spitsuur zag ik tegen de avond een tram die zo volgepakt was met mensen en waar bovendien nog zo'n kluwen van mensen aan de ingangen "hing", dat ik mij afvroeg hoe men ze er allen had ingekregen. De tram stopte bij een halte en tot mijn verwondering zagen ook de nog ongeveer 15 daar wachtende mensen een plaatsje in of aan de tram te veroveren. Daar zouden de Amerikaanse studenten die er genoegen in scheppen om met een zo groot mogelijk aantal een telefooncel binnen te komen, nog een lesje kunnen nemen!

In Quito heb ik met veel genoegen het Museo de Arte Colonial bezocht. Ik was de enige bezoeker in dat eeuwen-oude gebouw. De toegang was gratis en bovendien werd ik nog-ook gratis-rondgeleid door een lieftallige jonge dame die daar als gids aanwezig was. Men vindt in dat museum een bewonderenswaardige verzameling van schilderstukken, meubelen enz. uit de Spaans koloniale tijd. Veelal ook van de hand van plaatselijke kunstenaars, die hun opleiding van de Spanjaarden hebben gehad.

Ook in Quito weer altaren in de kerken, geheel met zilver of goud beslagen. Spanje moet in deze wel onuitputtelijke rijkdommen hebben aangetroffen de in die landen wonende Spanjaarden hebben er als vorsten geleefd.

De "Sucre" van Equador heeft een bijna twee maal zo hoge koers als de Peruaanse "Sole". Ecuador is dan ook veel duurder. Evenals Peru, bestaat het land uit een kustgebied, het Ander-gebied met zijn machtige besneeuwde toppen en het tropisch gebied, oostelijk daarvan. In Peru is het kustgebied op sommige plaatsen zo droog, dat er zelfs zandwoestijnen zijn. Het kustgebied van Equador is daarentegen weer te nat met zijn uitgestrekte moerassen. Toch is het mogelijk om zowel per auto als per trein van Guayaquil naar Quito te reizen het moet een mooie tocht zijn, maar men moet er de tijd voor hebben want er bestaat de kans dat de reis niet op dezelfde dag volbracht zal kunnen worden.

Zaterdag in de voormiddag vloog ik weer terug naar Guayaquil en vernam daar dat het K.L.M.-toestel eerst zondag-avond naar Curaçao zou vertrekken. Ik trok dus maar weer bij de Italiaan in en had daardoor de gelegenheid om nog het een en ander van de zee-haven te zien. De haven van Guayaquil is echter niet te vergelijken met die van Callao. De schepen moeten ankeren en lossen op de brede rivier, waarin men steeds weer grote stukken groen met bloemen ziet drijven, afkomstig uit de moerassen.

Concerten

Op de rivier pagaaien inlanders staande hun snelle bootjes door het water. In het midden van de stad ligt aan de rivier een brede boulevard met grote oude bomen en plantsoentjes met stenen banken, waar s'avonds menigeen komt uitblazen. Daar worden ook openbare concerten gegeven. In het noorden van de stad liggen langs de rivier de markten, de huizen en de loodsen logementjes staan daar tot aan de waterkant, waar het wemelt van die inlandse puntige bootjes. In de stad zelf is het s'avonds heerlijk zitten op een der vele terrasjes, waar veel gebruik van wordt gemaakt.

De volgende dag kwam de heer de Koning mij halen en introduceerde mij in een club waar ik hartelijk werd ontvangen. Bij de lunch genoten we van heerlijke verse vis. Daarna maakten we nog een auto-tocht door de buitenwijken van de stad, waar nieuwgebouwde moderne huizen staan, die in verschillende kleuren uitgevoerd, een uitstekende indruk maken.

Er bestaan grote plannen voor Guayaquil. Men wil de rivier kanaliseren en aldus de haven verbeteren. Dat gaat evenwel kapitalen kosten, weshalve men aan de al dikwijls voorgenomen uitvoering van die werken nog steeds niet is toegekomen.

Nog diezelfde avond bracht de heer de Koning mij weer naar het kleine stationsgebouwtje van het vliegveld en kort daarna lag ik in de grote K.L.M.-vogel die zich rustig via Panama naar Curaçao spoedde, te mijmeren over het vele dat ik in zestien dagen had gezien en beleefd, met het vaste voornemen om, indien zulks mogelijk zal zijn, nog eens naar die interessante streken terug te keren, maar dan met meer beschikbare tijd, om veel dingen die ik gezien had dan voor langere tijd te bekijken en ook de nodige aandacht te kunnen besteden aan de nog veel meer aspecten van Peru waarmee ik helaas geen kennis had kunnen maken.

(Slot)

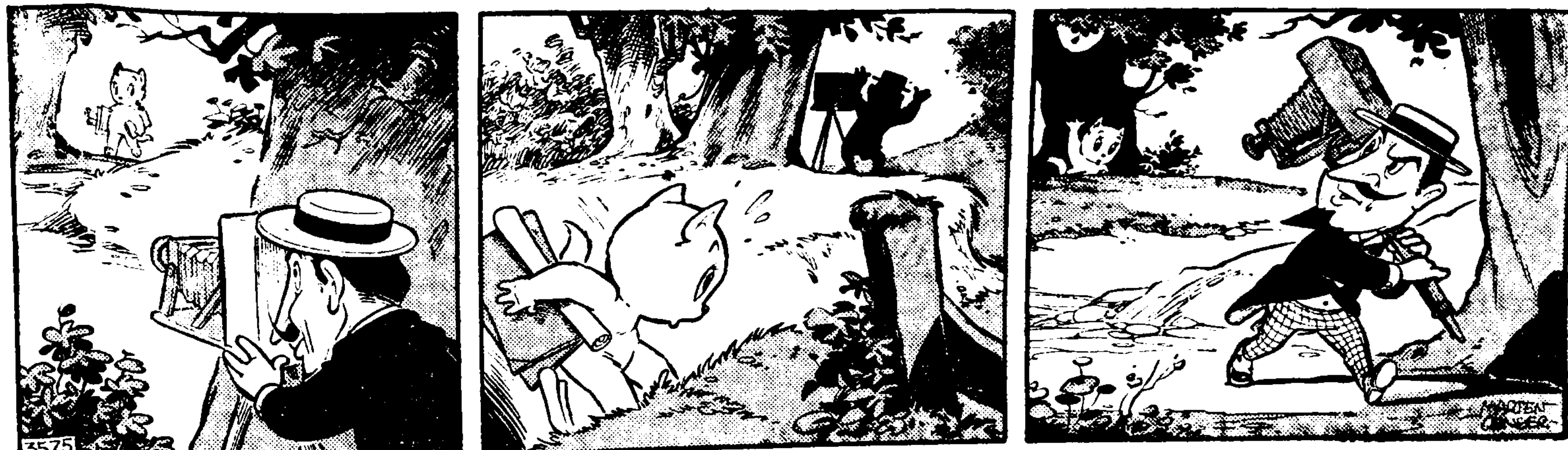
Bezoek aan Polen van Nixon van groot belang

De V.S. hechten bijzonder belang aan het komende bezoek van vice-president Nixon aan Polen, zo hebben functionarissen van het „State Department" zondag verklaard. Hoewel Nixon geen onderhandelingen met de Poolse leiders zal voeren, zal hij hun toch het standpunt van zijn regering kunnen toelichten. Hij wordt op 2 augustus te Warschau verwacht.

Nadat Polen in 1956 onafhankelijker van de Sovjet-Unie was geworden, hebben de V.S. dit land sinds 1957 opgenomen in de reeks staten die zij hulp verlenen. Deze steun, tot dusver ter waarde van 243 miljoen dollar, betreft voornamelijk landbouwoverschotten. Polen is het enige communistische land dat Amerikaanse steun geniet op grond van het program voor hulp aan het buitenland.

Zoals gemeld heeft pas premier Chroesjtsjef een bezoek aan Polen gebracht.

TOM POES EN DE KIEKVOGEL

3575. — Tom Poes pakte de schetsen en de cassette bij elkaar en liep blij weg. Weliswaar had hij nu nog geen hulp om de oude Hocus uit zijn uitgeverij te krijgen; maar toch voelde hij, dat hij op de goede weg was.

„Als ik deze tekeningen in dat weekblad afdruk, kan ik Joost en de markies misschien weer gewoon maken", dacht hij. „Nu moet ik nog iets voor heer Ollie verzinnen en dan kan ik...... Hela!"

Met die laatste uitroep dook hij haastig weg in een droge sloot, die opzij van de weg liep. Want nu had hij de heer Kiekvogel in de gaten gekregen, die terzijde bezig was zijn toestel scherp te stellen.

„Laat dat!" riep Tom Poes uit zijn schuilplaats.

„Ach wat jammer", prevelde de fotograaf. „Ik moet u nu eenmaal knippen, meneer Poes. De uitgever stelt er prijs op u te brengen. Kom nu toch! Wilt u dan niet beroemd worden?"

„Hm!" zei Tom Poes. Hij dacht even na en kreeg toen idee.

„Ach ja", hernam hij, „dat wil ik wel. Maar niet zo. Ik wil graag beroemd worden als bergbeklimmer."

„Als bergbeklimmer?" herhaalde de ander verbaasd.

„Ja, waarom niet?" vroeg Tom Poes. „U hebt van de markies een autorenner gemaakt. U kunt alles met dat toestel. En daarom wil ik gefotografeerd worden op de top van die berg daar; bij ondergaande zon. Dat is net iets voor mij."

De heer Kiekvogel stemde mokkend toe. Hij pakte zijn spullen bij elkaar en verdween naar de stad om bergschoenen te kopen.

„Tot vanavond dan!" riep Tom Poes hem na.

DAS NEUE REVIER

Duitse stedenbouwers nemen de mens als uitgangspunt

Het nieuwe stadhuis van Marl, dat naar een ontwerp van de Rotterdamse architecten Van den Broek en Bakema gebouwd zal worden.

Woongemeenschappen in ruime groengordels

(Bijzondere correspondentie)

In de bossen van Haltern, waar op zomerse dagen de schoonheid van het landschap en de zuivere stem van de zangvogel in vele talen en onder meer in onvervalst Amsterdams worden geprlzen, zet de Stadtdirektor zijn standpunt luid en duidelijk uiteen. Op het hoogtepunt van zijn betoog schijnt hij zelfs te vergeten, dat hij niet spreekt op een massa-bijeenkomst, doch slechts tegen drie Nederlandse journalisten te midden van een ongerepte natuur. Zijn stemgeluid neemt nog meer toe en zijn gebaren worden indrukwekkend, wanneer hij uitroept, dat er in een stad een ordening moet bestaan tussen industrie, woongelegenheid en recreatie en dat men bij de ontwikkeling van een nieuw industriegebied moet uitgaan van de mens als individu, van de mens met zijn geestelijke behoeften.

De Stadtdirektor van het cultuurplaatsje Haltern (14.000 inwoners) is een gegrepene van zijn land, de noordelijke kraag van de Roer, dat uit zijn landelijke rust is gehaald door de oprukkende kolenmijnen en waar dorpen ineens steden worden.

Er ligt een dynamiek over deze streek, welke lijkt op die, welke het eiland Rozenburg van aanschijn verandert. Desondanks wil het geen steenmassa worden. De kraag van Duitslands zwaarste industriecentrum wil blijven fungeren als de long van het Roergebied, waar in een weekend 150.000 arbeiders een hap frisse lucht komen halen aan het meer of in de bossen.

„Da kommt wieder ein Bus mit Holländer" zegt de Stadtdirektor vergenoegd, wanneer er als een soort applaus op zijn felle betoog een brommend gezang naderbij komt. Duizenden Nederlanders komen hier op vakantie en hun lang niet altijd welluidend gezang klinkt de Duitsers als schone muziek in de oren, want ook hun toeristenindustrie kan hun niet welig genoeg tieren.

Met de plaatselijke bakker, een mijnwerker en twee gepensioneerde spoorwegambtenaren, samen een vertegenwoordiging van de gemeenteraad van Haltern, hebben we ons laten voeren door de provincie Recklinghausen, het hart van „Das neue Revier", waar nu nog de 280.000 bewoners royaal de ruimte hebben op hun 715 vierkante kilometer.

Zij lieten ons varen over hun meer, brachten ons naar hun industrieën en toonden ons, hoe zij een nieuwe industriestad bouwen, rond wat oude dorpskernen. Evenwichtigheid en ordening zijn hun slagwoorden, wanneer zij spreken over de wijze, waarop zij in de stad de verschillende levensfacetten ineen willen laten vloeien. De bakker en de mijnwerker weten er alles van, hoewel zij met de planning zelf weinig van doen hebben. Hun gemeente behoort tot het nieuwe Roergebied, waarvoor door deskundigen een grootse planologie is ontworpen.

De mensen, die het voor het zeggen hebben, zitten in Essen. Het zijn vertegenwoordigers van handel, en industrie, bevolkingsspecialisten en stedebouwkundigen. Zij vormen een niet-politiek, maar zuiver ambtelijk super-gemeentelijk orgaan, dat de ontwikkeling van dit gebied leiding geeft. Deze werkwijze is uniek in Duitsland en wellicht in Europa. Terwijl de gemeenten langs de Nieuwe Waterweg nog nijver zoeken naar een vorm van samenwerking tussen de gemeenten, functioneert daar reeds een uitstekend apparaat, dat de belangen van de streek stelt boven die van elke gemeente afzonderlijk.

De vertegenwoordiging van de Halternse gemeenteraad bracht ons naar Marl, een nieuwe stad, die volgens de meest vooruitstrevende denkbeelden wordt gebouwd. De kern wordt gevormd door vijf bestaande dorpen met als belangrijkste het oude Marl, dat ook als centrum gehandhaafd blijft. Voor 150.000 mensen wordt daar een modelstad gebouwd met veel ruimte en nog meer groen. Ondanks de gulzige fabrieken en mijnen zullen hier de noodlottige gevolgen van de industriële verstedelijking vermeden worden. Het wordt een harmonische stad — eigenlijk huizenblokken in een landschap — waar de mensen niet alleen kunnen werken en een dak boven het hoofd hebben, maar ook kunnen leven.

In Marl is nog niet veel van de ordening te merken. Tussen de slabedden staat ineens een middelbare school en men vraagt zich af, waar de leerlingen vandaan moeten komen. Achter een roggeveld staat een enorm ziekenhuis in de steigers en langs een landweg rijst een slanke toren van een moderne katholieke kerk op, welke in geen wereldstad zou misstaan. Een soort volksuniversiteit is reeds gereed, terwijl nauwelijks de eerste nieuwe flats bewoond zijn.

„Wij bouwen een stad" zegt men in Marl trots. Hun stedebouwkundige is ing. Günther Marsrhall uit Hamburg. Indrukwekkend is zijn plan, dat voorziet in drie van oost naar west lopende stroken met elk een eigen bestemming. De noordelijke zone is door de aanwezigheid van de vaarwegen bestemd voor de industrie, de zuidelijke wordt een kilometers brede groenstrook, die op verscheidene plaatsen binnendringt in het centraal gelegen woongebied. Hier zal alles worden gebouwd wat een city nodig heeft. Theaters, scholen, ziekenzen, bibliotheken en een centrum voor allerlei culturele activiteiten, welke er samen voor moeten zorgen, dat de nieuwe bevolking een echte gemeenschap wordt. De zuidelijke groengordel krijgt een dubbele functie. Zij zal niet alleen de inwoners dienen als recreatiegebied, maar tevens de stad beschermen tegen de zich uitbreidende buursteden en industrieën. Marl beschermt zich met zijn groen, dat de stad-in-opbouw als een pantser tegen smook en steenmassa's voor zich houdt.

Het wonder.

In Marl krijgt het „Wirtschafswunder" zijn schoonste gestalte. Dat „wonder" waren we overigens al tegengekomen bij een van de grootste industriële drijfveren van dit nieuwe land, in de op enige kilometers van Marl gelegen petro-chemische industrie. Het bedrijf dankt zijn opkomst aan de geallieerden, die de fabriek na de oorlog sommeerden de produktie van kunstrubber stop te zetten. De directie ging over tot het aanmaken van de grondstof voor plastic, de stof, die op het punt stond de wereld te veroveren. Thans is het bedrijf het grootste in zijn soort in geheel Duitsland en in zijn directiekamer worden alle talen ter wereld gesproken. Het wonder stond ook vóór de fabriek in de vorm van honderden auto's, die toebehoren aan een deel van de 15.000 arbeiders, die er in continu-dienst werken.

Stedebouw, uitbreiding van de bedrijvigheid en recreatie zijn ook in de Randstad Holland bekende begrippen. Maar sterker dan in de Randstad vonden we in de kraag van het Roergebied het verantwoordelijkheidsbesef om voor de nieuwe mens een levensklimaat scheppen, waarin hij zich geestelijk kan ontwikkelen. In alle plannen voor de steden en de streek wordt uitvoerig gesproken over de noodzaak, een accomodatie tot stand te brengen voor kunst en cultuur. Centraal staat er het besef, dat het niet verantwoord is om mensen uit hun vertrouwde omgeving weg te halen en samen te brengen in een stad, zonder er voor te zorgen, dat deze mensen ook werkelijk een gemeenschap gaan vormen en, elkaar beïnvloedend, aan een nieuwe cultuur kunnen gaan bouwen.

De mijnen van het Roergebied kruipen naar het noorden en „Das neue Revier" is ontstaan. Recklinghausen met zijn schone musea, Haltern met zijn natuurschoon en de nieuwe stad Marl zijn maar onderdelen van dit dynamische stuk Duitsland, dat in vele opzichten overeenkomt met het Waterweggebied.

De Duitse planologen en bouwers zijn ook in Rotterdam komen kijken en hun bewondering over de herbouwde stad is groot. Zij zeggen zelfs, dat zij van de kennismaking hebben geleerd en geven Rotterdamse architecten kansen in hun gebied. Van den Broek en Bakema bouwen bijvoorbeeld in Marl een stadhuis, dat, gedurfd in zijn vormgeving, volkomen past in deze omgeving.

Rechts het grote ziekenhuis, links het zusterhuis, gebouwd in het groen.

Eric de Noorman - De Zwarte Piraat

23—45. — Ademloos luistert Axe naar het geplas van de naderende vijand door het water. Dan hakt hij de knoop door. Met een ruk richt hij zich op. De riemen aletsen in het water en schurend glijdt de boot door het riet vooruit. De krijgers, die al tot hun middel in het water staan, staken waarschuwende kreten en talloze pijlen suizen het volgend ogenblik, zijn richting uit. Maar het riet belet de schutters, hun doel zuiver te kiezen, al mist menige pijl Axe op een haarbreedte. Als een bezetene rukt Axe aan de riemen en hij slaagt erin ongedeerd buiten de gevaarlijke zone te komen.

„We zien elkaar weer, heer Voron", schreeuwt de vluchteling, „en als je de koningin ook maar een haar krenkt, kost het je de kop."

Hij lacht de tierende bende schaterend uit en verdwijnt in de nevels. Onvermoeid wrikt Axe aan de riemen. Het is niet gemakkelijk in het duister de juiste weg te vinden, maar tenslotte ziet hij tot zijn opluchting de zee, glinsterend in de opkomende maan, voor zich. En in deze eindeloze watervlakte moet hij trachten Kells boot op te sporen.

Theologische week in Nijmegen

Professor Schillebeeckx over godsdienst en sacramenten

Deze dagen is te Nijmegen in het St. Dominicuscollege de derde theologische week geopend door prof. dr. W. v.d. Pol, hoogleraar in de phaemenologie van het protestantisme aan de Nijmeegse universiteit. Hij verwelkomde alle aanwezigen, met name de deken van Nijmegen mgr. C. van Dijk, en de secretaris van de academische senaat prof. dr J.H. Terlingen, die de Rector Magnificus vertegenwoordigde. Nadat prof. v.d. Pol een korte verantwoording had gegeven van de keuze van het thema van deze week: de Sacramenten in het leven van de Kerk, verleende hij het woord aan prof. mag. dr. E. Schillebeeckx O.P., die vooral door zijn diepgaande studies van de Sacramententheologie („De sacramentaire structuur van de Openbaring", „De sacramentele heilseconomie", „De Christenontmoeting als sacrament van de Godsontmoeting") grote bekendheid heeft gekregen.

Prof. Schillebeeckx begon zijn toespraak over godsdienst en sacrament met een uitvoerige analyse van de godsdienst, welke hij karaktiseerde als een persoonlijke ontmoeting met God:

„een heilsdialoog tussen de levende God en de mens". Als schepsel, met zijn natuurlijke krachten kan de mens God hoogstens bereiken in en door de wereld van de schepping, als iets van de schepping zelf, namelijk haar laatste verklaringsgrond. Hij ziet daarin, dat Gods eigen persoonlijkheid de laatste zin van ons leven is, maar verder dan een uiteraard onmachtig verlangen naar persoonlijke omgang met God kan hij niet komen. De mens als schepsel bereikt zijn hoogtepunt in een heimwee naar godsdienstigheid.

Werkelijke, persoonlijke gemeenschap met God is slechts mogelijk wanneer God zelf ons genadevol tegemoet komt. Deze *daad* van Godsontmoeting, die wij het Heil noemen, of ook het Verbond, betekent van God uit een zich onsluitende openbaring en van de mens uit godsdienstigheid. Die godsdienstigheid is de diepste en innigste kern van de klassieke „Heiligmakende Genade": zij is persoonsverkeer, liefdesintimiteit, spel van aanbod en antwoord tussen God en mens. Voorts ontleedde spreker, dat deze Godsontmoeting maar kan be staan door de bemiddeling van de mens Jezus: Christus is het sacrament. De menselijke levensdaden van Christus zijn hierbij niet alleen de uitdrukking van Zijn mensenliefde, maar ook van Zijn Godsliefde: „Het sacrament dat Christus is, heeft dus een dubbele dimensie, juist omdat het wezenlijk een ontmoeting is: het is de sacramentele verschijningsvorm en de objectieve aanwezigheid van God, die ons tegemoet komt met Zijn genade-aanbod; maar het is tevens de sacramentele verschijningsvorm van de eigen menselijke, persoonlijke beleving van die Godsaanwezigheid." Juist hieruit haalde spreker het inzicht, dat de Heiligmakende Genade niet los gedacht kan worden van de persoonlijke liefde van God tot de mens en van het menselijke antwoord hierop.

Als inderdaad onze aansluiting bij het Heilige Sacrament, dat Christus is, de enige mogelijkheid vormt om te komen tot die Godsontmoeting, waar ons hart zo naar verlangt, dan stelt het heengaan van Christus uit deze wereld een probleem: hoe kunnen wij Hem nog ontmoeten? Jezus' lichamelijkheid, waardoor Hij zelf aan ons tegenwoordig was, is uit onze waarneming verdwenen. En Hij heeft zelfs gezegd dat dit goed was. Maar datgene wat goed was voor ons is niet zozeer Zijn verdwijning als wel Zijn verheerlijking: dat wij eens lichamelijk mede verheerlijkt samen zullen zijn met de Heer is de topbelevenis van het christendom. Christus is a.h.w. enkele passen voor op onze vergoddelijking door Zijn Heilige Mensheid: achter de zichtbare einder bereidt Hij het weerzien voor, tot het zuiver genoeg is om Hem te aanschouwen van aanschijn tot aanschijn. Het is voor een deel hierom, dat wij het wel moeten stellen zonder de lichamelijke ontmoeting met Christus. Hierom heeft ons leven altijd iets van Advent, van een staan-op-de uitkijk. Maar deze verwachting is pas begrijpelijk vanuit het feit dat wij nu reeds enigermate de verheerlijkte Heer ontmoeten, niet slechts in een herinnering aan vroeger, zelfs niet enkel in een actief geloof in Christus, die nu leeft in de hemel. Er is meer: Christus maakt Zijn bezig-zijn met ons ook zichtbaar en tastbaar door Zijn hemelse lichamelijkheid in een dynamische eenheid te brengen mèt (of te verlengen in) zichtbare aardse gestalten, die onder ons de functie vervullen van Zijn hemelse lichamelijkheid: dat zijn de kerkelijke sacramenten.

Liefdeexpressie van Christus

Vervolgens onderwierp spreker de religieuze structuur van de sacramenten aan een nadere beschouwing. In de sacramenten komt de liefde van de hemelse Christus voor ons tot uitdrukking. Ook de liefde van mens tot mens vraagt om uitdrukking, om een uiterlijke daad; daarin krijgt de diepste liefdes-intentie pas haar voltooide betekenis. De bemiddeling van de mens Christus tussen God en ons voltrekt zich zo door menselijke daden, door een expressief liefdesgebaar. Zelf ontstegen aan onze wereld door Zijn heerlijkheid, wil Hij aan de hemelse uitdrukking van Zijn liefde (Zijn eigen verheerlijkte lichamelijkheid) een zichtbaarheid geven binnen de omgeving van ons aardse leven en ontmoeten. Dit gebeurt in de sacramenten van de kerk. „Men vergeve mij deze vergelijking tussen het heilige sacramentele gebeuren en de huidige jazz, maar misschien kan heel deze samenhang nog het duidelijkste gesuggereerd worden door het beeld van een drummer. Zoals heel de lichamelijkheid van een drummer zich uitstrekt over al de instrumenten die hij om zich heen heeft en bespeel,t zodat er in deze instrumenten a.h.w. een dynamische deelname is aan de expressiviteit van de ritmische lichamelijke beweeglijkheid en er slechts één totaal-beweging aanwezig is, die vanuit de muzikale geestesintentie van de drummer via de ritmiek van het lichaam, van de slaande en stampende voeten, voortdeint in het veelsoortige slagwerk, - zo maakt de hemelse heilswil van Christus via Zijn verheerlijk lichaam een dynamische eenheid uit met het rituele gebaar en het sacramentele woord van de kerkelijke sacramenten. Het gaat om een eenheid van intentie en expressie. Het expressief liefdesgebaar is niet slechts een teken, het heeft ook een uitwerking, zij het binnen de grenzen van de beperkte invloed van een mens op een medemens. Chrisselijkheid: Zijn heilswil treedt ons tegemoet in een expressief liefdesgebaar, ofschoon door de bemiddeling van Zijn mystieke lichaam op aarde. Heel de menselijke aard van de kracht dadigheid van dit liefdesgebaar blijft van kracht, het ondergaat alleen een onvermoede verdieping door het feit dat Gods Zoon zelf, zij het in een menselijke vormgeving, deze liefde tot uitdrukking brengt. Zijn menselijke liefdesgebaar vermag het liefdeantwoord ook metterdaad te bewerken.

In verband hiermee ontwikkelde spreker de sociale voorwaarden van het expressieve gebaar en de noodzakelijkheid van een steeds te herbeginnen liturgische vernieuwing. Aan de hand van een uiterst fijnzinnige schets van de houding van een moeder tegenover haar baby („zij praat met het kind, lacht en stoeit ermee, alsof dit kind alles reeds beseffen zou: dit bezig zijn met het baby, elk liefdegebaar van het moederlijk verwijten bij de wieg is een *uitkijken naar een antwoord*") kwam spreker tot een nieuwe waardering van de kinderdoop. De kinderdoop is een gebaar van Moeder Kerk, dat uiteraard uitkijkt naar het antwoord dat later zal moeten gegeven worden, en dat juist zal kunnen gegeven worden dank zij deze lichamelijke zorg van het kinderbad als sacrament van Christus' heilsliefde t.a.v. dit kind. Spreker wilde in dit verband de mogelijkheid van een revalorisering onder ogen zien van de symboliek van het waterbad, vooral wanneer het in dit verband van de kinderdoop zou worden opgevat als een kinderbad. Een gezins-liturgie in de eigen woning van vader en moeder zou deze symboliek levend kunnen maken, en tenminste in één gezin zou het parochiële leven op dat ogenblik hoogtij vieren, zoals het dat niet kan in de onwennige (lege) doopkapel.

Deze liefdes-expressie van Christus, die de sacramenten zijn, is tevens een uitdrukking van Zijn Godsliefde: zij is tegelijkertijd een gebed van de Zoon tot de Vader. Zo is elk sacrament in eerste instantie een liturgisch gebed van de kerk om genade voor wie het sacrament ontvangt. Het geldige sacrament is zodoende een kerkelijk, ritueel gebed en tevens een kerkelijk expressief liefdesgebaar ten aanzien van een bepaalde gelovige, en dit geheel maakt in de orde van de teken-handeling een eenheid uit met het gebed van de verlossende Christus en met Zijn verheerlijkt lichaam als eeuwig teken van het schenkende genade-aanbod. Nadat spreker vervolgens stelling had genomen in het probleem van de „Mysteriengegenwart", noemde hij het sacrament tenslotte een persoonlijke afspraak van de mens met Christus met het oog op diens wederkomst. Het sacramentele leven is niet héél het christelijke leven. De sacramenten verwijzen naar de hemel, maar ook naar de aarde. Zoals de Ethiopiër, die door Philippus werd gedoopt, moeten wij na elk sacramenteel hoogtepunt van ons leven vol vreugde onze aardse levensweg vervolgen en in deze wereld onze verantwoordelijkheid opnemen.

Wernher von Braun heeft een nieuw ontwerp gemaakt voor een nog gigantischer raket, de Saturnusraket, die het voor wetenschappelijk onderzoek mogelijk maakt nog hogere lagen te bestuderen. Rechts de Jupiter raket en daarnaast de nieuwe ruimtereus. Von Braun in gesprek met majoor-generaal J. B. Medaris.

Indrukwekkende viering van CURACAODAG

Hoe druk en gezellig het was in het gastvrije gebouw van de Sociedad Bolivariana.

Emilio Lopez Henriquez gehuldigd

Oranjestad — Op feestelijke en onvergetelijke wijze is gisteren door de Curacaose gemeenschap op ons eiland de Curacaodag gevierd. Het begon in de vroege morgenuren met een plechtige H. Mis, welke werd opgedragen in de St. Franciscuskerk en zeer druk werd bezocht. Tegen tienen verzamelde men zich in het gebouw van de Sociedad Bolivariana, dat bijna te klein was om allen te bevatten. Behalve de leden van de Curacaose kolonie waren er tal van officiele gasten, onder wie de tijdelijke gezaghebber, de ministers Juan Yrausquin, Felipito Tromp, Beaujon en Debrot, voorts leden van de Rechterlijke macht, en leden van Staten en Eilandsraad. Ook de Z.E. Burgemeester toonde zijn belangstelling.

De bijeenkomst werd geopend met het spelen van het Volkslied, waarna door allen uit volle borst het Curacaolied werd gezongen.

Ceremoniemeester Juan B. Wix leidde de verschillende sprekers in. Eerste spreker was de heer *A.P. van Vuurden*, voorzitter van het feestcomite, die zijn vreugde uitsprak over het feit dat op Aruba zovele Curacaoenaars gastvrijheid genieten en allen aanspoorde om als dank voor deze gastvrijheid volledig deel te nemen aan het gemeenschapsleven op ons eiland. Nadat door een trio bestaande uit Vic de Lannoy, Modesto Clemencia en Luis Martinez wat Curacaose liedjes ten gehore waren gebracht kreeg *Nicolas Piña* het woord voor een hulde aan de Curacaose dichter en oud-journalist Emilio Lopez Henriquez. Dat was de heer Piña wel toevertrouwd. Op zeer welsprekende wijze herinnerde hij aan het werk van Emilio Lopez Henriquez, die in de dagen dat hij verbonden was aan Boletin Comercial en het blad La Prensa zoveel heeft gedaan om de bevolkingsgroepen en de bewoners van de verschillende eilanden nader tot elkaar te brengen. Zoals het werk van vele pioniers ondervond de schrijver hierbij niet altijd de medewerking en waardering welke hij verdiende. De tijd heeft hem echter gelijk gegeven. Spreker noemde de heer Lopez Henriquez een goed en strijdvaardig Curacaoenaar. Een man die het hart op de juiste plaats heeft. Careen, het dochtertje van de heer en mevrouw Tommy Pietersz, bood daarop aan mevrouw Lopez Henriquez een bouquet bloemen aan, waarna Ciro Pietersz, Arubaans correspondent van La Prensa namens dit blad aan de heer Lopez een aandenken overhandigde.

Oud-journalist Emilio Lopez Henriquez werd gehuldigd.

Zichtbaar ontroerd door deze hulde bracht de heer *Lopez* dank. Hij wees er op dat het hem veel voldoening geeft, dat zijn werk nu zelfs door vroegere tegenstanders wordt erkend. Spreker denkt, ondanks de moeilijkheden en tegenwerking, nog altijd met genoegen terug aan de dagen waarin hij de journalistiek bedreef.

Als hij de jongeren alsnog een raad mag geven is het deze: om altijd respect te tonen voor de mening van anderen.

Hiermede was de huldiging van een groot Curacaoenaar voorbij. Het was een goede geste van de Curacaose gemeenschap, een geste welke haar siert. Het iaitetiinekt welke haar siert. Het initiatief hiertoe ging uit van Nicolas Piña.

Vervolgens sprak Minister *mr. I. C. Debrot* die onder meer naar voren bracht te hopen dat het patriotisme van de Curacaoenaar altijd zal blijven bestaan. Moge het hart, waar men zich ook bevindt, warm voor Curacao blijven kloppen.

Het mag echter nimmer een dwaas patriotisme zijn, maar het moet kunnen kijken over de grenzen van het eiland en waar nodig ten dienste worden gesteld van de andere eilanden.

Gezaghebber Arends bood daarop namens het eiland Aruba zijn beste wensen aan, waarna *gedeputeerde Petrona* dieper inging op de betekenis van Curacaodag. De data van vele nationale feestdagen kunnen veranderen, maar de 26ste juli, de Dia di Corsow zal nooit veranderen en integendeel steeds aan waarde winnen.

Na al deze toespraken die met grote belangstelling door de aanwezigen werden gevolgd en menigmaal met een spontaan en hartelijk applaus onderstreept, kwam het cultureel gedeelte van het programma.

De vrolijke noot werd gebracht door *Elis Juliana*, die voor deze gelegenheid uit Curacao was overgekomen. Zijn declamatie en voordracht waren subliem en de heer Juliana had de zaal als het ware in de palm van zijn hand. Na hem declameerde op wonderschone wijze mevrouw *B. Viziosi de Piña* de poetische ontboezeming „Sabana di Westpunt".

De bekende Dominicaanse schrijver *Ramon Vicioso* bracht in het Castiliaanse hulde aan Emilio Lopez Henriquez en droeg vervolgens voor uit eigen werk.

Mevrouw Piña droeg op gevoelvolle wijze voor.

De ochtendbijeenkomst werd gesloten door mr. J. Eleonora, lid van het feestcomite die dank bracht aan allen die deze bijeenkomst tot een onvergetelijke maakten. Van een en ander werd een ooggetuigeverslag verzorgd door Voz di Aruba.

Na de toespraken ging men nog niet uiteen. Allereerst werd een heildronk uitgebracht, daarna bleef men nog geruime tijd bijeen. Door een aantal dames was gezorgd voor een rijkvoorziene tafel met hartige en smakelijke hapjes.

Gisteravond was er in Sint Nicolaas een drukbezocht en gezellig bal.

Op waardige en feestelijke wijze is de wijze C

de Curacaodag door de Curacaose gemeenschap op ons eiland gevierd.

In de feestcommissie hadden zitting de heren A.P. van Vuurden, voorzitter J.A. Nieuw, vice president, L.D. Jacobus, secretaris. E.J. Prins, penningmeester, L. M. La Cruz, I.M. Winklaar, J. Prince, C. W.G. Schotborgh, T. Pietersz, J.G. de Castro, E.O. Petrona, C. Juliao, mr. J. Eleonora, en N.A. Piña Lampe.

Zusters bezochten grote projekten

Oranjestad. — Zaterdagmorgen hebben de leerkrachten van het biezonder onderwijs de eerwaarde zusters en Freres bezoeken gebracht aan de grote projekten. Achtereenvolgens werden, onder deskundige leiding bezocht, de waterplant, het hotel en de hydroponics-farm.

Mr. DEBROT opende Tentoonstelling

Oranjestad — Zaterdagmiddag is de schilderijententoonstelling in het Cultureel Centrum van werken van mevrouw Hobson officieel door mr. I.C. Debrot geopend. De Minister ging uitvoerig in op het belang van culturele uitwisseling tussen de rijksdelen en had prijzende woorden voor het werk van de artiste.

De tentoonstelling welke zeer de moeite waard is, is dagelijks te bezichtigen. Mevrouw Hobson neemt ook opdrachten aan voor het schilderen en tekenen van portretten. De meeste tentoongestelde doeken zijn te koop.

Het werk van mevrouw Hobson munt uit door fijne tekening en zeer boeiende kleuren. Een woord van lof voor de leden van de tentoonstellingcommissie die de doeken hebben opgehangen. Men heeft dit keer een middenschot geplaatst in de tentoonstellingsruimte, zodat men de werken van wat groter afstand en ongestoord kan bekijken.

Wij wekken een ieder op deze tentoonstelling te gaan zien.

Verkiezingsuitslag LEC

Oranjestad. — Bij de op 22 en 23 juli gehouden verkiezingen voor de Arbeidersraad van Lago werden de navolgende personen uit twintig kandidaten gekozen om de belangen van de arbeiders te behartigen: Juan B. Wix, Leo Chance, John Thompson, Angel Croes en Vicente Figaroa.

Geslaagden typediploma

Oranjestad. — Voor de type examens van de Centrale Aruba slaagden:

Voor het A-diploma: Amelinda Arends, Lucy Barcouille, Gretha van Breet, Jeanette Brokken, Juanita de Cuba, Filomena Fingal, Ernest Boye, Jan Harms, Ludwina Hassell, Gregoria Hernandez, Louise Kellye, Lilia Maduro, Theresita Mau A San, Jalna Petrona, Astrid Oduber, Hubert Hart, Alfred Oduber, Patricia Petrona, Anna Semeleer, Louisa Tromp, Lilian Young, Helena Fortin, Carmen Pedra, Myrna van Hetten, Rufo Rodriguez, Ricardo Tromp.

Voor het praktijk diploma: Lucrecia Faarup, Agnes Geerman, Amelinda Lake, Maria Pourier, Margarita Quijada, Gregoriana Richardson, Yvonne Tromp, Louise Carolina, Francisco Celaire, Andrew Daal, Alexander Eduardo, Rudolf Kock, Simon Liefstop, Eloy Scharbaay., Gabriel Ruiz.

Zes candidaten werden afgewezen. Alle geslaagden zijn leerlingen van het St. Dominicuscollege, het Maria College en het St. Filomenacollege

ZUSTERS

K. L. M. - Jubileum Postzegels

Oranjestad — Ter gelegenheid van het 40 jarig bestaan der Koninklijke Luchtvaart Maatschappij N.V. op 7 October a.s. zal er naar wij vernemen een speciale First Day Cover verkrijgbaar zijn. Er zullen twee Jubileum zegels verschijnen, die beide op deze eerste dag enveloppen geplakt zullen worden. Naast het „Firstday of Issue" poststempel zal er ook hoogstwaarschijnlijk nog een zogenaamde „Flag Date Stamp" op deze bijzondere enveloppen geplaatst worden.

Ongetwijfeld zal er voor deze enveloppen ook op ons eiland grote belangstelling bestaan. Daarom heeft men besloten deze bijzondere enveloppen ook op Aruba ter beschikking te stellen. Men kan deze bestellen bij ede zaken van de Firma de Wit: de Aruba Boekhandel, de Aruba Post en de Esso Club Bookstore. Bestellingen kunnen slechts worden aangenomen tot en met 10 Augustus a.s. De prijs per enveloppe bedraagt Ant. Fl. 0.60 en kan bij vooruitbetaling besteld worden bij één van de genoemde zaken.

Nadere mededelingen betreffende de speciale postzegels, die uitgegeven zullen worden ter herinnering aan de „Snip-vlucht" December a.s. 25 jaar geleden zullen nog volgen.

Vlekkeloze opvoering van Nina in Arubaanse Schouwburg

Oranjestad. — Zaterdagavond werd door leden van de Toneelgroep '59 een vlekkeloze opvoering gebracht van het vrolijke toneelspel „Nina". De aanwezigen, ruim 450 dames en heren sterk, genoten van een juweel van toneelkunst en beloonden de spelers dan ook met een dankbaar en zeer langdurig applaus. Er bestond een voortdurend kontakt tussen spelers en toneel.

Het is een verrukkelijke avond geworden en het was zonde en jammer dat de zaal niet geheel was uitverkocht. Gelukkig is er nog een tweede uitvoering en wel van het toneelspel „De Humorist". Dat wordt op vrijdag 31 juli voor en zeker weer over het voetlicht gebacht.

Van „Nina" werd in de kolommen van dit blad al eerder een recensie gegeven, waarnaar wij willen verwijzen. Biezondere vermelding verdient het décor, dat naar een ontwerp van Paul Steenbergen en op aanwijzingen van de heer en mevrouw Kamerman werd gebouwd door de Boutmaatschappij Aruba. Zeer zeker werd meer dan voldaan aan de verlangens van de ontwerper. Zeer goed deden het de schilderijen, die inderhaast werden vervaardigd door Piet Kamerman, en die aan het décor een biezondere fleur verleenden. Het meubilair was van M[illegible]ker en de verlichting werd verzorgd door Arie Baptist en Guido Bosse.

Nogmaals: het was een onvergetelijke avond. Hartelijk dank aan de Toneelgroep '59! Moge de opvoering van „De Humorist" een geheel volle zaal trekken!

AGENDA ARUBA

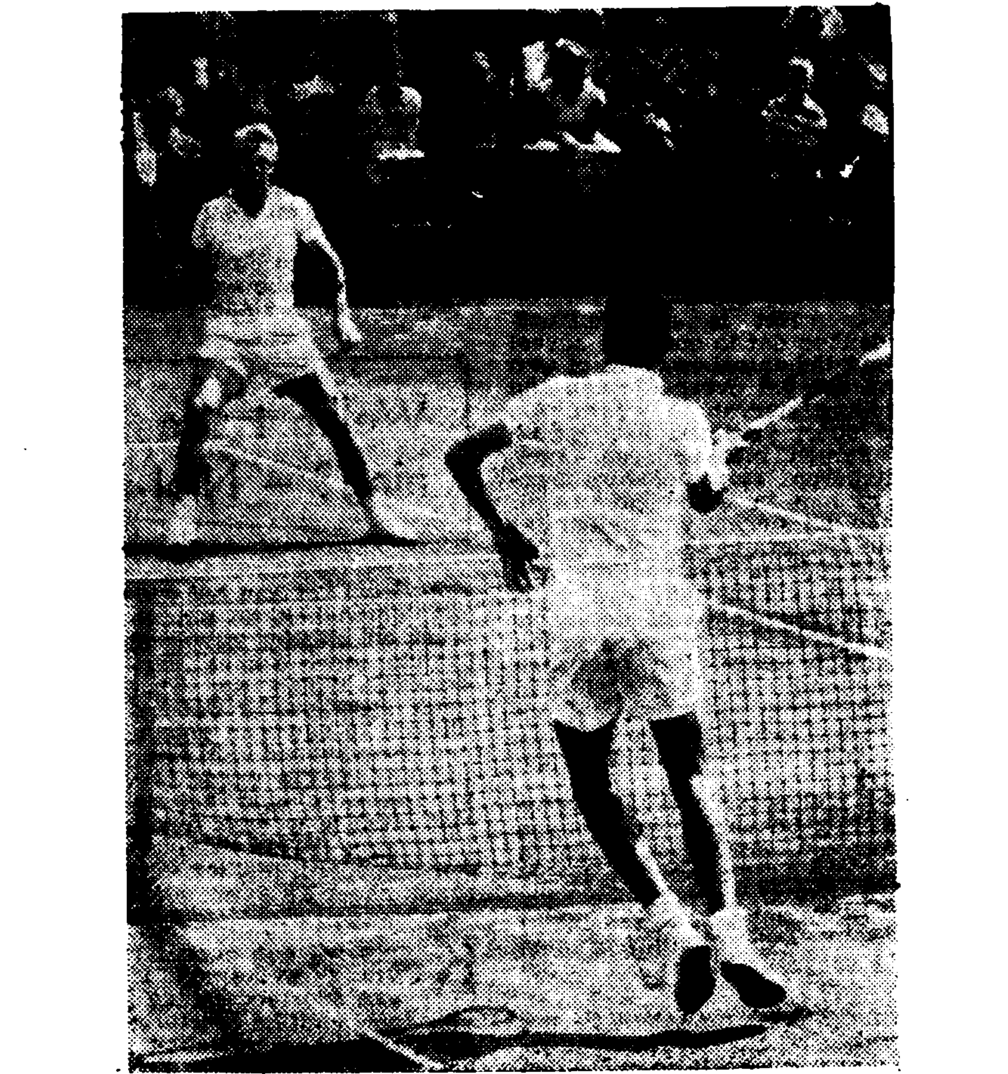
De Veer 8.30 uur:
„GIGI" Leslie Caron, Maurice Chevalier, Louis Jourdan, Eva Gabor. 18 jaar.
Rialto 8.00:
„OLE CUBA" (Spaans) Celia Cruz con la Sonora Matancera, Pototo y Filomeno. 18 jaar.
Principal 8.00 uur:
‚THE BADLANDERS'. Alland Ladd Ernest Borgnine, Katy Jurado. 18 jaar.
Aurora 7.30 uur:
„WESTBOUND", Randolph Scott, Virginia Mayo. Alle leeftijden.
Savaneta 7.30 uur:
„BEGEERTE EN ZONDE" (Spaans met Ned. tekst) Emma Penella, Enriue Diosdado. 18 jaar.
Nachtdiensten Botica's:
Oranjestad - Botica del Pueblo. Tel 1253.; San Nicolas: Botica San Lucas. Tel. 5006.
La Salle Jeugdwek:
Club Noord: 5 p.m. Voetbaltraining.
7-9 p.m. Club open.
7.30 p.m. Gymnastiek.
Don Bosco (San Nicolaas): 5-10 p.m. Club open. Training ping-pong. St. Jozefbond Estrella (Santa Cruz) 5 p.m. Voetbaltraining Hoofdklasse en Reserve.

UIT POLITIERAPPORTEN

Oranjestad — Mevrouw de Hoop, George Madurostraat 35 verloor haar polshorloge.

N. de Cuba uit Savaneta vond in het Java Restaurant een loterij van de trappers Club.

In de Nassaustraat vond een aanrijding plaats tussen 4611 en 1072. Oorzaak: 1072 reed te dicht achter 4611. Schade: f. 850.—.

In de internationale tenniswedstrijden ontmoeten Rusland en Spanje elkaar in een felle strijd om de overwinning. Rusland (achter) Lerous tegen Gisbert uit Spanje.

Burgerlijke Stand

Oranjestad — Op 24 juli werd geboren: Esther Margriet, dochter van de heer en mevrouw R. Boekhoudt-Kelly, Seroe Pita 18.

Op 25 juli werd het huwelijk voltrokken tussen: Agrepino Maduro en Eusebio Croes, Papilon 75. Tussen: Henk Rudi Tom Everdin en Annie Majarie Illidge, Nieuwe Weg 7. Tussen: Ferdinand Alexander Dormay en Amelie Rhodine Cabrielle, St. Maartenstraat 19.

Op 20 juli overleed Nicomedus Croes, Barcadera 26.

Nieuw bestuur Sociedad Bolivariana

Oranjestad. — Op de laatstgehouden algemene ledenvergadering werd het bestuur van de Sociedad Bolivariana als volgt samengesteld. Jorge G. de Castro voorzitter, Juan Eskildsen, vice president, Rogelio Maldonado, eerste secretaris, Milo Croes, tweede secretaris, C. A. Profeet, penningmeester en voorts de heren Jezus de Lima, Luis Leañez, Facundo Gomez en Nicolas Piña Lampe.

In een radiorede heeft premier Kassem zondagmiddag toegegeven dat er in Kirkoek en elders onlusten zijn voorgevallen. Hij beloofde dat de schuldigen streng gestraft zullen worden.

Minister-president Kassem heeft zondagavond op een massale gebedsbijeenkomst van Rooms-katholieken gezegd in staat te zijn ieder te vernietigen die tegen de zonen van het volk in verzet komt.

Teleurstellend Elinkwijk verliest van S.U.B.T.

Nederlandse eredivisieclub ging met 0-3 tegen Curacaose kampioen ten onder

In een wedstrijd, die helemaal niet aan de hoge verwachtingen beantwoordde, heeft Subt de Nederlandse eredivisieploeg Elinkwijk weten te verslaan. De cijfers: 3-0 laten aan duidelijkheid niets te wensen over en de zege van de Curaçaose kampioene was volkomen verdiend. De score had zelfs groters kunnen zijn, was het niet, dat keeper Kraak in uitmuntende vorm stak en zijn doel op fenomenale wijze verdedigde.

De vele duizenden toeschouwers, die gistermiddag de wedstrijd bijwoonden, moeten wel — vooral voor de rust — een lage dunk van het peil van de Nederlandse eredivisie hebben gekregen. Want vanaf het moment, dat Elinkwijk de bal voor het eerst aan het rollen bracht tot bij het ingaan van de rust, wisten de spelers van het gastteam praktisch geen enkele goed opgezette aanval op het doel van Subt te lanceren. De Elinkwijkers vertoonden een stuntelig spel, gespeeld van elke vorm van fantasie, waarbij slordig afwerken en lukraak wegtrappen aan de orde van de dag waren.

Wij hadden zeker ook voor de moeilijkheden, die de Elinkwijk-spelers moesten overwinnen. De bizonder sterke wind, de snikhete zon en het voor hun ongewone, harde terrein, drukten ongetwijfeld

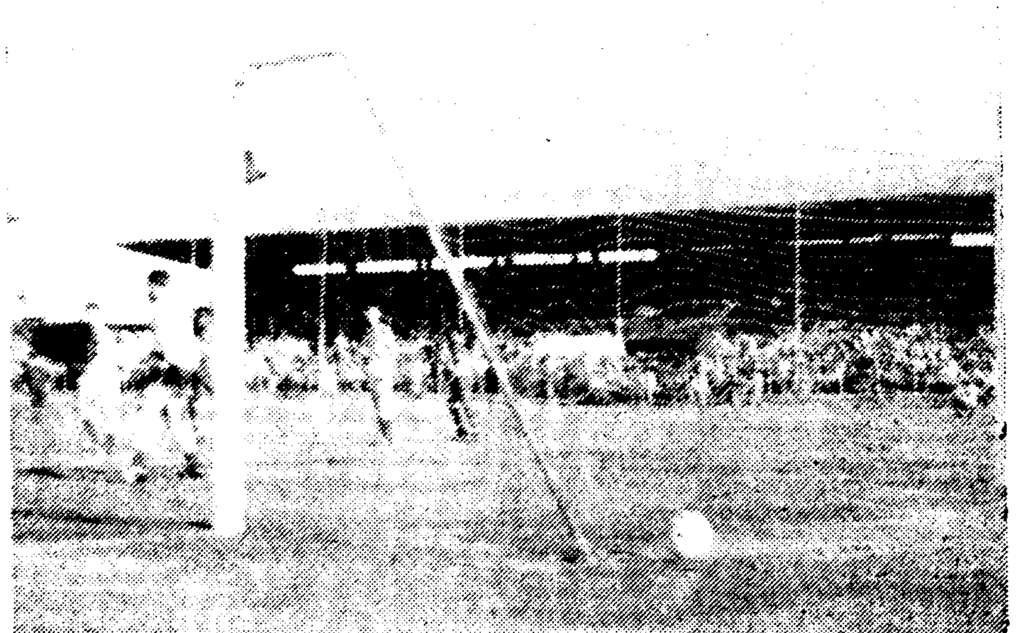
schikken.

Bij Elinkwijk waren Kraak en Humphrey Mijnals de uitblinkers. Ofschoon eerstgenoemde aan minstens één doelpunt schuld had, was hij de beste speler van Elinkwijk. Wat deze 38-jarige doelman gistermiddag presteerde, was wonderbaarlijk. Met panterachtige lenigheid wist Kraak zijn doel vele malen voor doorboring te vrijwaren.

Humphrey Mijnals speelde als spil een zeer verdienstelijke partij, doch ontving veel te weinig steun van zijn overige ploeggenoten.

Matig begin.

Het was een zeer matig begin, waarmee de twee elftallen de wedstrijd inzetten. Subt nam direkt het heft in handen en bleef langer dan een kwartier voor het doel der gasten, voordat dezen zich loswerkten en de eerste aanval konden doen no-

Het tweede doelpunt van S.U.B.T. Een ver schot van Edgar Meulens verraste Kraak, doordat de bal door het been van een van de backs plotseling van richter veranderde en in het net verdween.

hun stempel op het spel van de bezoekers. Doch het is niet aan twijfel onderhevig, dat — ondanks deze handicaps — het door Elinkwijk vertoonden spel heeft teleurgesteld.

De ploeg uit Nederland beging tevens de fout de bal constant door de lucht te spelen in plaats van het nadeel van de wind zoveel mogelijk te ondervangen door het leder laag te houden.

Na de rust deed Elinkwijk het stukken beter, maar het bleek nog te weinig om de homogene Subt-ploeg te kunnen verontrusten.

In de tweede helft hadden de gasten een veldmeerderheid, hetgeen de 4-0 cornerverhouding in hun voordeel wel aangeeft. Doch ondanks dit feit waren de plaatselijke spelers

technisch beter en bleken zij bovendien over een hoger tempo te beteren. Naarmate de strijd vorderde, werd Subt sterker. De aanvallenstroom bleef voortrollen en het was duidelijk, dat Elinkwijk zou moeten zwichten voor dit geweld. Toch was er een misverstand tussen spil Mijnals en keeper Kraak nodig om Subt de leiding te geven. Bibiana profiteerde van de hem geboden kans en

drukte het leder tegen de touwen: 1-0.

In de 29e minuut, slechts vijf minuten na het eerste doelpunt, scoorde Subt voor de tweede maal. Een verrassend schot van de naar voren gekomen Edgar Meulens vond het been van een Elinkwijk-verdediger op zijn weg, de bal veranderde van richting en verdween langs een onhutste Kraak in het net: 2-0.

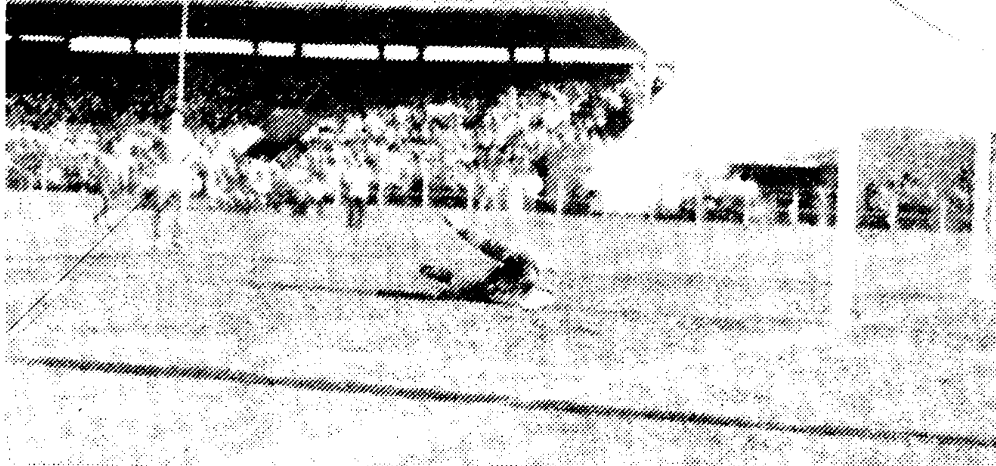
Met deze stand ging de rust in.

Na de hervatting maakten de Elinkwijkers dankbaar gebruik van de wind, die nu in hun voordeel woei. Het was evenwel niet zozeer het combinatiespel dan wel de verre uittrappen van Kraak, die de Subt-verdediging tot volle aktie aanzetten. Een door Elinkwijk gescoord doelpunt in de twintigste minuut werd terecht door scheidsrechter van Rosberg afgekeurd.

Na vijfentwintig minuten spelen in de tweede helft werd Thielman door Fefe de Lannoy vervangen.

In de 33e minuut strafte Wijman een fout van Kraak af, toen deze niet tijdig uitliep De snelle Subt-rechtsbuiten maakte zich meester van de bal en zijn strak en hard schot deed het scorebord 3-0 aanwijzen.

Na dit doelpunt trok Humphrey Mijnals naar voren en zette Elinkwijk een fel eindoffensief in. Subt hield echter stand en in de score kwam geen wijziging meer: een teleurstellend Elinkwijk had voor een sterker Subt het hoofd moeten buigen.

Een hard schot van Bibiana wordt vallend door Kraak gestopt.

Publiek onderzoek

Naar aanleiding van de moord die onlangs in het Brabantse Putte is gepleegd en waarbij een echtpaar het slachtoffer werd evenals de aanvaller zelf werden er aan de minister van Justitie vragen gesteld, kennelijk met de bedoeling de beschuldigde marachaussee te rehabiliteren. Op deze rehabilitatie werd van de zijde van de familie en het wapen der koninklijke marachaussee aangedrongen, aangezien de schuldige — voor zo ver er op het ogenblik van een schuldige gesproken kan worden — een lid van de marechaussee is. In de **Volkskrant** verscheen onder TEN GELEIDEN het volgende redactionele artikel onder bovenstaande kop:

Het gruwelijke drama in Putte heeft opnieuw de aandacht gevestigd op een tekort in de Nederlandse rechtspraak, dat door een instelling als de Engelse „inquest" zou kunnen worden opgeheven. De Engelse wet schrijft voor dat bij iedere gewelddadige dood, of dood door onbekende oorzaak, een openbaar onderzoek naar de doodsoorzaak word ingesteld. Kende de Nederlandse wet deze bepaling dan zou het Kamerlid mr Beernink geen vragen aan de minister hebben behoeven te stellen, zoals hij thans gedaan heeft. De vragen zijn waarschijnlijk ingegeven door een onbevredigend rechtsgevoel, dat ongetwijfeld door anderen gedeeld wordt. Reeds een dag na het voorgevallene in Putte werd een vrij duidelijke verklaring omtrent de vermoedelijke gang van zaken uitgesproken door de officier van justitie van Breda. Was echter de politieman, die men als de pleger van een dubbele roofmoord beschouwt, blijven leven, dan zou hij zich bij een normaal rechtsgeding hebben kunnen verdedigen. Hij zou onschuldig bevonden zijn of schuldig, maar in het laatste geval zouden ook de omstandigheden belicht zijn die hem tot zijn daad gebracht hadden. De zaak zou tot meer individuele proporties zijn teruggebracht. Het keurkorps der marechausee zou zich gezuiverd weten van wat het nu als een smet op zijn wapen kan aanvoelen.

Intussen blijkt wel dat mr Beernink vraagt naar iets dat er al is. De verklaringen van de Bredase officier zijn wel duidelijk geweest, maar geenszins bedoeld als voorwaardelijk en definitief. Het onderzoek naar de gebeurtenissen heeft eigenlijk nog niet stil gestaan en is nog in volle gang. Het is te wensen dat het met kracht wordt voortgezet en dat de resultaten openbaar gemaakt worden. De vraag naar een herziening van het recht voor gevallen als het onderhavige, blijft klemmen. Zij kan ook het gevoel van onbevredigheid wegnemen dat thans vaak optreedt na verkeersongelukken met dodelijke afloop, waarbij geen vervolging wordt ingesteld, omdat wordt aangenomen dat de verongelukte zelf schuldig was. Op de andere betrokkene blijft in zulke gevallen vaak een onverdiende blaam rusten. Bij een publiek onderzoek zou deze kunnen worden weggenomen.

Oriens herdenkt ontdekking van CURACAO

Ten tweede male heeft de vereniging van afgestudeerden van het Radulphus College „Oriens", Curaçaodag herdacht. In de aula van het Radulphus College bemerkten wij zaterdagavond onder de talrijke aanwezigen o.a. dr E. Monte.

Om negen uur heette de ceremoniemeester, de heer C. S. Narváez, allen welkom en gaf vervolgens het woord aan de voorzitter, de heer F. R. Suriel. In zijn toespraak merkte hij o.a. op, dat de viering van Curaçaodag hoe langer hoe meer achteruit gaat. 26 Juli betekent steeds minder voor ons, ging hij voort, en hierbij sprak hij de hoop uit, dat eens Curaçaodag als een nationale feestdag gevierd zal worden.

Na dit korte voorwoord bracht de jonge pianist P. de Paula de Venezolaanse „Ansiedad" en vervolgens een potpouri Curaçaose walsen ten gehore.

Hierna volgde een zeer interessante en uiterst leerzame causerie door dr H. Hoetink: „Curaçao in het Caraïbisch gebied".

De bekende zangeres, mej. Astrid Fraai, zong hierna, begeleid aan de piano door de heer S. de Castro, „Caro mio Ben" van Giordani en de „Barcarolle" van J. Offenbach. Onder een warm applaus van de aanwezigen werd haar door het bestuur der vereniging een ruiker bloemen aangeboden.

Declamator Oswald Kwas vertolkte op briljante wijze de gedichten „Atardi" van J. Corsen en „La Cita" van A. E. Blanco.

Mauro Hernandez, de veelbelovende Curaçaose tenor, liet ons vervolgens de volgende arias horen: „Vesti la giubba" uit I Pagliacci van Leoncavallo en „Che gelida manina" uit La Boheme van Puccini. Hij werd hierbij begeleid door pianist P. de Paula.

De pianist S. de Castro bracht hierna enkele zeer bekende walsen ten gehore, waarmede het kulturele gedeelte van de avond op waardige wijze werd besloten.

Na dit officieel gedeelte verzorgde de bekende conjunto „Lluvia Musical" de dansmuziek. Te middernacht werd het Curaçaose volkslied gespeeld, waarna een heildronk op „Nos Dushi Corsow" werd uitgebracht.

Deze avond mag voorwaar een sukses heten voor de jonge vereniging „Oriens". Moge zij de ingeslagen weg blijven volgen.

De Amerikaanse staalstakiug

Grote productieverliezen en werkloosheid

Tot op vandaag, de dag waarop de federale bemiddelaars besprekingen zullen voeren met de industrie en de vakvereniging op een eerste gemeenschappelijke bijeenkomst na het uitbreken van de staking zullen naar schatting de produktieverliezen meer dan 516 miljoen dollar belopen en de loonderving ruim 120 miljoen dollar.

Een nauwkeurige raming van de verliezen in de aanverwante industrieën — mijnbouw, conservenindustrie, scheepsbouw en spoorwegen — is niet bekend, maar er zijn reeds tal van arbeiders, die niet rechtstreeks in dienst staan van de staalmaatschappijen zonder werk en hoe langer de staking duurt des te ongunstiger worden de vooruitzichten voor andere arbeiders.

5 y 6 uitslagen

De paarden, die gistermiddag tijdens de cinco-y-seis-races zegevierden, waren:

1) LLAMARADA
2) SKOOTER
3) NIKOLAI
4) TACANA
5) EMPEROR (llave 2)
6) PESQUISO

Tot en met 20.45 uur gisteravond waren er acht cuadros met de zes winnende paarden en 254 met vijf paarden. De cuadros met zes paarden ontvangen elk het bedrag van 112.946,50 bolivars. De cuadros met vijf paarden zijn 2371,55 bolivars waard.

Uitreiking diploma's op de Wilhelminaschool

Zaterdagavond de 25e juli zullen de leerlingen van de tiende klassen der Wilhelminaschool niet spoedig vergeten. Samen met genodigden zaten ze met hun onderwijzers(-eressen) op de kleurig verlichte en gezellig ingerichte achterspeelplaats van hun school.

Het hoofd, de heer J. Schipper, opende het samenzijn en memoreerde hierna de moeilijke weg, die in het afgelopen jaar afgelegd werd om het begeerde Mulodiploma te verkrijgen. In vele opzichten was dit te vergelijken met een „Tour de France". Ook hier waren uitvallers, toeschouwers, en vele hindernissen. Dank zij de goede verstandhouding tussen leerling en leerkracht, de teamgeest en de ijver van beide zijden hebben ook dit jaar de meisjes het weer tot een goed einde gebracht en konden nu hun diploma in ontvangst nemen.

Na de uitreiking en een dankwoord van één der leerlingen voor het genoten onderwijs was het officiële gedeelte van de avond afgelopen en kreeg deze een meer ongedwongen karakter met een polonaise en menig gezellig dansje, afgewisseld door een koele dronk.

Het was een mooie avond, dank zij de goede zorgen der meisjes en leerkrachten, waarbij vooral — ook door de medewerking der genodigden — de prettige en beschaafde sfeer het meest opvallende was.

46 Badgasten verdronken in JAPAN

Zesenzestig mensen zijn gisteren in Japan verdronken bij het baden of zwemmen in zee. Vier badgasten worden vermist.

De stranden in de buurt van Tokio werden door 700.000 mensen bezocht.

Lichaamsbeweging en sport

(Van een medische medewerker)

Lichaamsbeweging en sportbeoefening in het bijzonder hebben een heilzame werking op lichaam en geest. Wij hebben vroeger al eens de werking op de geest bekeken: karaktervorming, ontspanning. Thans eens iets over de lichamelijke aspecten.

Het is een misverstand te denken dat in onze tijd zoveel mensen aan lichaamsbeweging of aan sport doen dat het overbodig zou zijn het belang hiervan te wijzen. Als we onder sport verstaan het individueel of samen met anderen regelmatig uitvoeren van lichaamsbeweging, al of niet in wedstrijdverband, dan kunnen wij slechts vaststellen dat er zeker in Nederland zeer weinig aan sport wordt gedaan. Men doet niet aan sport door te kijken naar een voetbalwedstrijd, reportages of de radio te beluisteren of de verslagen ervan in de krant te lezen. Het gaat dan bovendien minder om het spel dan wel om de vraag wie wint. Het opdreunen van rijtjes uitslagen door de omroeper wijst wel heel sterk in deze richting.

Men stelt wel eens de vraag, welke sport uit hygiënische overwegingen de voorkeur verdient. In het algemeen gesteld is deze vraag moeilijk te beantwoorden omdat persoonlijke geaardheid (lichamelijk en geestelijk) en belangstelling de richting bepalen waarin de voorkeur zich moet bewegen.

Van een gespierd man kan ik mij voorstellen dat hij zich op het voetbalveld in zijn element voelt en misschien ook graag meedoet aan kogelstoten of gewichtheffen. Een tenger vrouwtje heeft minder keus, maar er zijn toch genoeg mogelijkheden: korfbal en tennissen bijvoorbeeld vereisen geen grote lichaamskracht, maar meer behendigheid. Voorts krijgt de beoefenaar van deze laatste sporten meer gelegenheid aandacht te besteden aan sierlijkheid en elegantie van de bewegingen. Slechts één stapje verder is het ballet, een nobele en hoogstaande vorm van lichaamsbeweging. Ook voor kinderen, juist voor kinderen, meisjes en jongens, is ballet zeer geschikt.

Afgezien van de betekenis als vorm van lichaamsbeweging, waarin het vrijwel gelijk staat met gymnastiek,

Welke is de ideale vorm van sportbeoefening? – Niet alle sporten zijn even gezond

appelleert het aan het gevoel voor ritme, ontwikkelt de zin voor zich bewust en elegant bewegen. Over dit laatste moet u niet geringschattend denken. Wijlen dr. Th. Schlichting heeft eens gezegd dat het leren zich elegant te bewegen gepaard gaat met het ontwikkelen van een zekere zelfbeheersing, die nuttig is voor het leven en zelfs voor het hogere leven. Het ware te wensen dat ballet binnen afzienbare tijd op de scholen zou worden ingevoerd, niet ter vervanging van, maar naast de gymnastiek.

Keren wij nog even terug naar de vraag welke de ideale vorm van sportbeoefening is. Afgezien van persoonlijke factoren benadert de klassieke gymnastiek het dichtst het ideaal; het gehele lichaam wordt erin betrokken. Het ballet doet er niet voor onder en overtreft het zelfs om de reeds genoemde redenen. In de praktijk blijkt gymnastiek echter minder aantrekkelijk, waarschijnlijk omdat het wedstrijdelement ontbreekt, waardoor vooral jongens en mannen er weinig enthousiasme voor opbrengen. Zwemmen verdient eveneens ons aller voorkeur. Armen, benen, kortom alle spieren en gewrichten worden gebruikt. Daarenboven is het in ons waterrijke landje van groot belang de zwemkunst machtig te zijn.

Wedstrijdvoetballen en vooral grote wielerraces staan op de lijst van gezonder sporten aanmerkelijk lager genoteerd en dat niet alleen om de vele ongelukken die erbij voorkomen en de ongezonde verhitting van de gemoederen van de toeschouwers. Langdurige sportbeoefening, zoals dat bij sommige wielerwedstrijden voorkomt, is uitputtend en benadeelt de gezondheid. Die uitputting werkt bovendien in de hand, dat men naar middelen gaat zoeken om de uitputting te bestrijden: doping. Deze verfoeilijke methode is niet alleen verwerpelijk uit sportief oogpunt, maar ook gevaarlijk. Excessen uit de Tour de France zullen de geïnteresseerde lezer wel bekend zijn.

Doping berust op de mogelijkheid om het gevoel van vermoeidheid tijdelijk te laten verdwijnen. Een dergelijk middel geeft schijnbaar nieuwe energie. De natuurlijke waarschuwing van het lichaam: vermoeidheid, wordt gecamoufleerd waardoor tenslotte een toestand van algehele uitputting kan ontstaan. Bovendien bestaat bij gebruik van deze middelen het gevaar van verslaving.

Wedstrijden om de Zilveren Pampus op het Spaanse Water

De zeilen stonden gisteren weer strak in de passaat en met inzet van alle techniek en taktiek werd er gevaren om de Zilveren Pampus, de wisselprijs voor de groepswedstrijden tussen de Shell afdelingen: Ref., T.A., en alle overige afdelingen onder de naam „kanteur", welke dit jaar geheel bestond uit onderwijzeressen en leraren.

In elke wedstrijd zeilde ieder team met twee jachten en er werden drie wedstrijden gevaren Elke deelnemer mocht slechts eenmaal als stuurman varen en de andere wedstrijden trachten als fokkenist de eer van zijn afdeling hoog te houden.

T.A. heeft altijd goede zeilers gehad en ook nu nog in Brinkhuis en van Gelderen goede troeven, maar in teamwedstrijden gelden andere normen dan in de individuele en wel doordat een voorliggende zeiler zal trachten de na hem komende tegenstranders te hinderen (binnen de perken van het wedstrijdreglement) om aldus zijn teamgenoot naar voren te halen. Deze taktiek werd weer ten volle toegepast en hierdoor werd na de eerste race de stand: TA 10.1 pt., Ref. 8 pt. en Kanteur 9 pt. In de 2e race ging de Ref. met Romanesko aan het roer goed van start en had bij de keerboei Barbara een ruime voorsprong, deze voor de wind nog vergrotend. De uitslag werd: Ref 9,1 pt, TA 6 pt en kanteur 6 pt.

De derde en laatste wedstrijd zou nu de beslissing brengen, de Ref. had 1 punt voorsprong en Bielderman nam bij de start resoluut de leiding, maar Brinkhuis als clubkampioen was aan zijn eer verplicht om als tweede zijn kans af te wachten en deze kwam bij boei Barbara waar hij wat verder doorgelopen was en net voor Bielderman kon ronden. Evers voor kanteur deed wat in zijn vermogen was om zijn teamgenoot bij te halen en dit lukte hem, schitterend door Roborgh geheel uit zijn koers te loeven.

Mommers wist hierdoor als 3de te eindigen.

De eindstand werd nu: 1 TA. 24,2 pt 2 Ref. 23,1 pt. 3 Kanteur 16 pt. Voor TA zeilden: Brinkhuis, Roborgh, Klap, de Roos, de Ronde en v. Gelderen. Voor de Ref.: Bielderman, Romanesko, v. Riet, v. Straten, Krijnen en Neder-Helman. Voor kanteur Mej. Wolthuis, Mej. Soetekouw, v. Vegt, Evers, Mommers en Lengton.

Nadat de deelnemers het zout afgespoeld hadden konden de verliezers aan de winnaars een biertje kwijt en reikte voorzitter Wieren (uiteraard TA man) met een geestig speechje de wisselprijs aan TA teamleider Klap uit.

De volgende wedstrijd wordt op zondag 9 augustus gehouden en wel een wedstrijd om een door de heer J. de Jong (Penha) beschikbaar gestelde beker. Dit zal een zware zeewedstrijd worden naar het eiland „Klein Curacao". Hieraan nemen de vier Draakjachten deel, te weten: de „Edna" eigenaar J. de Jong, de „Troepiaal" eigenaar J. Kloen, de „Rex" eigenaar M. Hagedoorn en de „Witte Draeck" van de zeilclub „Asiente". Elk jacht heeft 2 of 3 man aan boord en de start zal plaatsvinden om 06.00 uur aan het strandje van Nieuwpoort. Bij aankomst op Klein Curacao wordt er ongeveer een uur gerust, waarna allen tegelijk starten voor de terugtocht, zodat de jachten tussen 14.00 en 15.00 uur terugverwacht worden. Voor de wind zal er een ballon worden gevoerd en dit zal zeker een prachtige aanblik opleveren.

Deze wedstrijd moet gezien worden als verkenning voor de grote zeewedstrijd van Piscadera naar het Spaanse Water op 13 Sept. a.s. Aan deze laatste wedstrijd kunnen alle zeewaardige jachten van Curacao deelnemen. Bijzonderheden zullen na de wedstrijd van 9 Aug. worden bekendgemaakt.

Het straaltijdperk voor Zuid-Amerika nadert

Dertig jaar geleden kostte een reis van New York naar Buenos Aires ongeveer elf dagen. Binnenkort kan men deze tocht per P.A.A. in ongeveer elf uren maken. Deze mogelijkheid is geschapen door het in gebruik nemen van straalvliegtuigen op deze route tussen Noord en Zuid-Amerika.

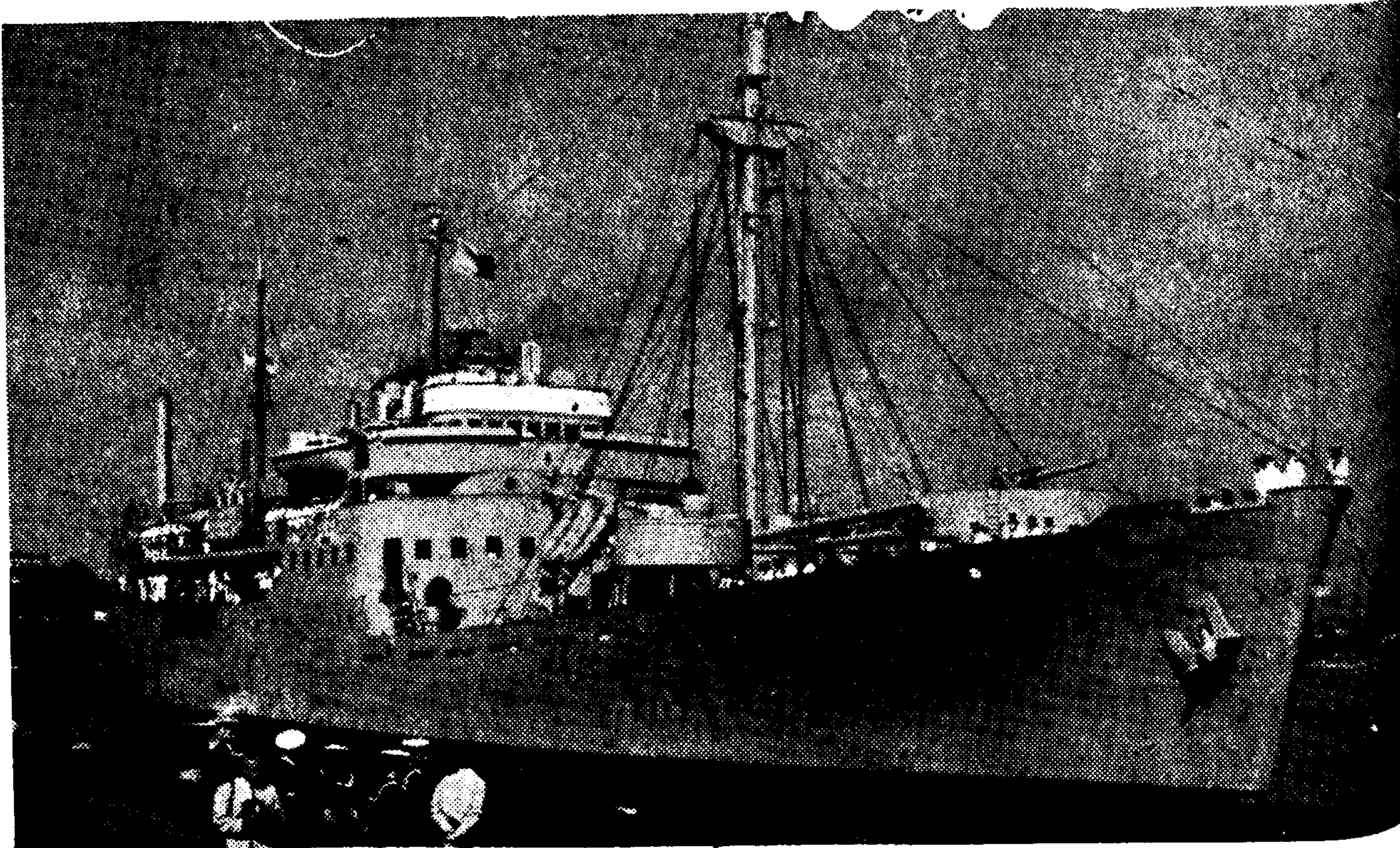
Dit wil dus zeggen dat men bij wijze van spreken op Idlewild zijn ontbijt kan gebruiken terwijl men na aankomst in Buenos Aires nog op tijd is om de late show in de nightclubs te kunnen meemaken.

Voor de postzegelverzamelaars zij gemeld dat ter gelegenheid van de eerste vlucht speciale „eerstedagsenveloppes" uitgegeven worden.

Japanse schone gekozen als Miss Heelal

Tijdens de nog al geruchtmakende verkiezing van „Miss Heelal" is de Japanse schone Akiko Kojima als zodanig uitgeroepen. Deze verkiezing deed stof opwaaien doordat een der deelneemsters van kerkelijke zijde te horen kreeg dat zij aan deze wedstrijd niet deel mocht nemen.

Akiko Kojima is de eerste Aziatische schone die het tot de eindstreep heeft kunnen halen bij een dergelijke verkiezing. Zij telt 22 lentes. Haar mededingster voor deze titel was de Colombiaanse Marina Zuluaga.

Onlangs arriveerde te Amsterdam het Argentijns marine-opleidingsschip „Bahia Tetis". Het afmeren van de „Bahia Tetis".

AGENDA

VANDAAG:

Cinelandia 7.00 en 9.00:
„Chuky en Sandor in combinatie met de film „Los Salvajes" geheel in het spaans.

Roxy 7.00 en 9.00:
„Vaders en Zonen" (Padri e Figli) in het Italiaans met hollandse tekst

West-End 7.00 en 9.00:
„Torm Center" (El oje de la tempestad).

Caribe 8.00:
„Cadena de Fuego" (Gun that won the West).

Royal 8.00
„Yo fui una espia" (I was an American Spy).

Cine-truck:
Voorstelling op Brievengat.

MORGEN:

Cinelandia 7.00 en 9.00:
„The Big Tip Off". In het engels met spaanse tekst.

Roxy 7.00 en 9.00:
„Vaders en Zonen" (Padri e Figli) in het Italiaans met hollandse tekst.

West-End 7.00 en 9.00:
„Day of remember".

Cine-truck:
Voorstelling op Barber.

J. P. F. 20.30 uur:
Vergadering Wijkcommissies.

Muziek Vereniging Emmastad 8.30 uur:
In de Shell-Golf-Club uitvoering van „Die Zauberflote" van Wolfgang Amadeus Mozart.

De voorzitter van de Amerikaanse commissie voor atoomenergie, McCone, heeft verklaard dat de V.S. hun verbond tot het houden van kernwapenproeven gedurende een jaar opnieuw in beschouwing moeten nemen.

Een voorlopig verbod werd uitgevaardigd toen vorig jaar oktober de onderhandelingen over een permanent verbod begonnen.

McCone deelde dit mee toen hem in een besloten vergadering van de huiscommissie voor toewijzingen werd gevraagd of hij voorstander is van verlenging van het verbod.

Daarop had hij geantwoord dat hij het huidige verbod niet zou willen verlengen. Hij meende dat deze kwestie aan het eind van het jaar zorgvuldig opnieuw moet worden bestudeerd.

„Ik ben van mening dat wij uiterst geduldig in deze onderhandelingen zijn geweest en dat het niet moet uitlopen op een situatie waarin wij de proeven beëindigen om aan een conferentietafel te zitten".